PIERRE

LEMAITRE

CRIME

Rosy & John

ROMAN DIN SERIA VERHŒVEN

TREI

FICTION CONNECTION

Ideea cărții mi-a venit într-o noapte, când în fața mea se căsca un trotuar distrus. Autorii de romane polițiste sunt tot timpul atenți la astfel de lucruri. Imaginea acelui hău mi-a dat ideea pentru cadrul romanului.

PIERRE LEMAITRE

Rosy & John reia temele care îl preocupă pe Lemaitre: fragilitatea democrațiilor, mecanismul sinistru și absurd al violenței, neputința oamenilor în fața nebuniei unui individ disperat.

LITERNAUTE.COM

Pierre Lemaitre

Rosy & John

Traducere din franceză și note de
Diana Alina Ene

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Duşmănescu

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Arman Zhenikeyev

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEMAITRE, PIERRE
Rosy & John/ Pierre Lemaitre ; trad.: Diana Alina Ene. -
Bucureşti : Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-719-898-0
I. Ene, Diana Alina (trad.)
821.133.1-31=135.1

Titlul original: Rosy & John
Autor: Pierre Lemaitre

Copyright © La Librairie Générale Française, 2013

Publicat prin acord cu La Librairie Générale Française împreună cu 2 Seas Literary Agency și Agenția Literară Livia Stoia

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-898-0

Lui Pascaline

Dar și lui Dominique și Jean-Paul,
cu toată prietenia mea

În versiunea originală, această poveste a fost publicată în octombrie 2012, de SmartNovel, ca roman foileton, sub titlul „Les Grands Moyens".

Există situații (ce-i drept, destul de rare) în care cel mai bun mijloc de a câștiga timp este să-ți schimbi identitatea.

Marcel Proust – *La umbra fetelor în floare*

Prima zi

Ora 17:00

Întâlnirea neprevăzută care îți va schimba viața, porțiunea de gheață pe care n-ai observat-o, genul acela de răspuns pe care îl dai fără să gândești... Experiențe de câteva secunde, care apoi ajung să te definească.

Băiețelul ăsta nu are, de exemplu, decât opt ani. Un singur pas greșit și totul s-ar putea schimba pentru el, în mod ireversibil. Mama lui și-a dat în cărți și i s-a prezis că va rămâne văduvă în mai puțin de un an. I-a povestit totul fiului ei, plângând în hohote, cu pumnii strânși la piept de disperare. Trebuie să vorbesc cu cineva, înțelegi, nu? El nu-și putea imagina că tatăl lui, care părea indestructibil, ar fi putut să moară. Acum trăiește într-o spaimă continuă. Chiar există mame de genul ăsta... A lui are 30 de ani, dar o mentalitate de liceană. A și uitat de mult tâmpenia aia de predicție (pe lângă o anumită doză de inconsecvență mai e și uitucă; în capul ei un gând nou îl alungă pe cel vechi cu o rapiditate care uneori te exasperează). În cazul băiețelului însă e altă mâncare de pește. Imaginația l-a târât cu totul în bezna acestei povești cu vrăjitoare despre care n-a mai vorbit niciodată cu nimeni, dar care s-a transformat în coșmarul vieții lui. În unele zile ideea morții tatălui său i se instalează în creier, posedându-l

până la durere; apoi dispare ca prin miracol, săptămâni întregi. Când revine are o forță înzecită, încât ajunge să-i taie picioarele, la propriu, făcându-l să se sprijine de ceva ori să se așeze.

În momentul în care amenințarea reapare, săvârșește tot felul de ritualuri și descântece, convins că eventuala moarte a tatălui ar fi doar vina lui.

Cel de azi e: „Dacă nu calc pe linia dintre plăcile de pe trotuar, tata n-o să moară", valabil doar începând de la brutărie.

Încă de la plecarea de acasă e atât de încordat, încât de-abia răsuflă, iar drumul până la școala de muzică e destul de lung. Ceva îi spune că de data asta n-o să reușească, dar nu găsește nimic plauzibil, niciun fel de pretext ori scuză care l-ar putea îndreptăți să renunțe. O stradă, a doua, hai că se vede deja bulevardul, dar angoasa crește și crește și lui i se pare că apropierea de ținta eliberatoare reprezintă, de fapt, catastrofa. Merge cu privirea ațintită în pământ, iar cutia clarinetului i se leagănă foarte ușor în mână. E transpirat fleașcă. Mai are două sute de metri până la școală. Zi-i presentiment, dar în timp ce se apropie, ridică dintr-odată ochii și-l vede pe tatăl său apărând din sensul opus. În fața acestuia se ridică o schelă care te obligă să ocolești, trecând pe o pasarelă de lemn care ajunge până în șosea. Locul de trecere e strâmt. Tatăl lui își face loc înainte cu umerii, călcând hotărât. Când merge în felul ăsta, ți se pare că nimic nu l-ar putea opri din drum. Băiatul e surprins, pentru că rareori îl vede venind atât de devreme.

Ceea ce vede în continuare îi va rămâne fixat cadru cu cadru în memorie.

Dar gata, destul cu lipsa de concentrare, înapoi la fixatul trotuarului. Rămâne perplex: piciorul i se odihnește exact pe linia de demarcație dintre plăci...

Vai, tata o să moară, e inevitabil!

Astfel de evenimentele capitale se petrec cu o viteză stupefiantă.

Uitați-vă, de exemplu, la fata aflată la câțiva metri de băiețel. Nu prea drăguță, studentă la economie, n-a avut încă nicio relație sexuală. Se consolează mereu cu un: „N-a fost să fie", chiar dacă lucrurile sunt mult mai complicate, dar oricum nu contează, suntem în mai, ea are 22 de ani și important e că în acest moment se află la colțul străzii Joseph-Merlin împreună cu un bărbat care o dorește; pentru asta i-a și dat întâlnire și acum i-o spune pe șleau. Ar fi suficient ca ea să zică da sau nu pentru ca evenimentele să ia o turnură sau alta. Nu numai în ceea ce privește povestea prozaică a virginității. Asta pentru că ea va zice nu. Bărbatul o va asigura că nu e nicio problemă, că înțelege (vezi să nu...), ea îl va urmări cu privirea și în momentul în care va începe să-și regrete decizia și va dori să-l strige...

Prea târziu.

Explozia e atât de puternică încât zguduie tot cartierul. E asemenea unui cutremur, al cărui suflu se resimte la sute de metri.

Într-o fracțiune de secundă, băiețelul vede trupul masiv al tatălui său zburând prin aer, ca și cum o mână gigantică l-ar fi lovit cu brutalitate în piept. Tânăra, pe de altă parte, nici n-apucă bine să deschidă gura și fostul ei viitor iubit e deja în aer și trece cu capul prin vitrina magazinului Women' Secret.

Strada Joseph-Merlin e plină de magazine. Îmbrăcăminte, încălțăminte, produse alimentare, spălătorie, drogherie... De altfel, e strada cea mai comercială din cartier. Dacă vrei ceva mai bun trebuie să urci până la intersecția Pradelle. Suntem pe 20 mai, un soare de o blândețe văratică încălzește orașul de câteva zile. E ora 17 și pentru moment te-ai putea crede în iulie, de-ți vine cheful să ieși la o terasă. E plin de lume peste tot, așa că explozia bombei se transformă într-o catastrofă, dar aduce și a nedreptate.

Pe de altă parte, dacă lumea ar fi fost un loc al dreptății...

Trecătorii căzuți la pământ se apără cu brațele ridicate. O femeie îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri e aruncată în spate, iar capul i se lovește violent de balustrada pasarelei de lemn din fața clădirii. Pe partea cu numere pare, un bărbat care de-abia se dăduse jos de pe scuter e secerat de o traversă apărută de cine știe unde, care îl nimerește în talie și îl frânge în două; casca rămasă pe cap s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a-i salva viața.

Zgomotul deflagrației e urmat de un sunet metalic asurzitor: cu o ușoară întârziere, ca și cum i-ar fi trebuit un moment de gândire, imensul eșafod se zgâlțâie, se ridică puțin de la pământ, apoi se prăbușește cu totul, ai zice că se așază mai bine într-un fotoliu, asemenea clădirilor de la televizor care îți dau impresia că se năruie dintr-o singură lovitură. Pe celălalt trotuar, cel cu numere impare, o tânără încălțată cu cizme albe cu tocuri înalte ridică privirea doar ca să vadă cum tubulurile se împrăștie pe cer ca un foc de artificii, ca apoi să cadă spre ea cu încetinitorul parcă, dar de neoprit...

Suflul exploziei spulberă vitrinele, mașinile, dar și rațiunea. Timp de câteva secunde nesfârșite nimeni nu se poate dezmetici, orice gând conștient pare să se stingă precum flacăra unei lumânări. Chiar și zgomotele obișnuite au încetat și o liniște tulburătoare, vibrantă domnește la locul dezastrului, ca și cum întregul oraș ar fi murit... de tot.

În momentul în care informația reușește să-și facă loc printre ruine, răbufnește brusc în mințile oamenilor. În josul străzii, ferestrele care n-au fost zburate de suflul exploziei încep să se deschidă timid și câteva capete se ițesc, neîncrezătoare.

Dedesubt, cei care au supraviețuit nenorocirii se ridică și privesc în jur fără să înțeleagă nimic din noua înfățișare a străzii.

Un oraș în stare de război.

Fațadele magazinelor volatilizate, doi pereți de sub schelă năruiți și un nor de moloz ce se depune peste tot, cu încetinitorul, ca o zăpadă murdară. Dar cel mai spectaculos, acoperind aproape toată strada, e evident acest melanj de bare metalice, plăci de furnir și patru etaje de tubulură. Și totuși asta nu e nimic. Ansamblul s-a prăbușit aproape pe verticală, acoperind două mașini parcate pe trotuar. Din mormanul de traverse, tuburile se ițesc spre cer ca o uriașă coafură punk.

Câtă lume a rămas prinsă sub dărâmături, bucăți de sticlă și de bitum? Imposibil de spus.

Tot ce poți vedea sunt pe ici, pe colo câteva trupuri, pământ răscolit, nisip și pulbere de moloz, dar și lucruri de-a dreptul ciudate, ca umerașul ăsta agățat de indicatorul de sens unic, cu o vestă brodată cu motive albastre. Așa ceva vezi doar după cutremure: pe ruinele caselor

devastate găsești uneori un leagăn de bebeluș, o păpușă, o coroniță de mireasă, obiecte neînsemnate parcă, pe care Cel de Sus le-a așezat acolo cu grijă, ca pentru a-ți arăta că pentru El toate lucrurile au și o altă semnificație, care scapă muritorilor de rând.

Sub ochii copilului, tatăl s-a înscris pe o traiectorie curioasă. Explozia care l-a prins pe pasarela de lemn l-a ridicat de la pământ doar ca să-l trimită pe capota unei camionete staționate mai încolo. A rămas nemișcat, ca și cum s-ar fi pregătit să joace o partidă de domino cu fiul său, doar că are o privire goală, fața plină de sânge și capul i se bălăngăne dintr-o parte în alta. Ai zice că încearcă să-și dezmorțească încet coloana cervicală înțepenită.

Băiețelul însuși a fost lovit de suflul exploziei. În acest moment, căzut în fața unei porți mari pentru vehicule care i-a stopat zborul prin aer, cu un obraz lipit de pământ și cu ochii holbați, mai ține încă în mână cutia clarinetului, deși capacul e deschis și instrumentul a dispărut. De altfel, nu îl va mai găsi vreodată.

Sirenele încep să urle.

Confuzia lasă locul stării de urgență, gesturilor energice, strigătelor de ajutor. Cei care sunt în stare să meargă se precipită spre corpurile întinse pe jos.

Alții se ridică greoi, apoi cad din nou în genunchi, lipsiți de putere.

După liniștea stupefacției urmează nebunia de strigăte, urlete, comenzi, fluierături.

Gemetele sunt acoperite de un concert de claxoane.

Ora 17:01

Un bărbat aflat la intersecția străzilor Joseph-Merlin și General Morieux n-a pierdut niciun detaliu al scenei. Chiar dacă are cam treizeci de ani, pare totuși un puști, are în el ceva juvenil, sau poate doar imatur, ceva care contrastează în mod surprinzător cu alura sa greoaie, de om de la țară. Pare neșlefuit, dar nu stângaci. De altfel, bomba a fabricat-o de unul singur, așa că... Teoretic i-a reglat cronometrul pentru orele 17, dar cu dispozitivele astea, nu știi niciodată dacă vor funcționa cum vrei tu.

Nici măcar nu știi dacă vor funcționa.

Starea de nervozitate e de înțeles, pentru că e vorba de prima lui bombă. Săptămâni întregi de muncă intensă. De altfel, n-a putut evalua cu precizie nici măcar amploarea dezastrului care urma să se producă. În ciuda previziunilor, aspectul ăsta a rămas o necunoscută. Un profesionist ar fi fost mult mai aproape de adevăr, fără doar și poate. El însă e un amator constrâns de împrejurări să se bazeze mai degrabă pe intuiție. Nu-i vorbă, a făcut o grămadă de calcule, dar realitatea n-are nimic de-a face cu niciun calcul, asta o știe oricine. Mă rog, oricum ar fi, a făcut tot ce i-a stat în putință, în condițiile date. Acuma, vorba lui Rosie: „Munca nu înseamnă totul în viață. Mai trebuie și un dram de noroc."

Și oricum, în momentul ăsta e deja prea târziu.

Degeaba s-a străduit să facă ocoluri peste ocoluri. Era atât de surescitat, încât a ajuns oricum mai devreme, pe la 16:40. Douăzeci de minute de stat degeaba în situația dată pot părea o eternitate. O grămadă de lume umplea deja terasele și bineînțeles că locul pe care și-l alesese cu

multă vreme în urmă nu era liber, ci ocupat de o pereche de tineri. Pentru că n-a putut să-și mascheze un gest de nemulțumire, fata s-a încruntat, iar prietenul ei a ridicat privirea, uitându-se urât la el. Așa că s-a așezat. Dar imediat s-a ridicat din nou, a schimbat scaunul... S-a uitat la ceas de vreo douăsprezece ori, asta pentru a se face remarcat, altfel nu putea fi prins, nu?

Pe la 16:55 și-a pus mobilul pe masă în poziție verticală, cu fața spre clădirea cu pricina; s-a aplecat să regleze încadrarea, să corecteze poziția. La baza ecranului erau afișate, bineînțeles, data și ora. În ziua de azi nimic nu se mai poate întâmpla pe nicăieri fără să fie înregistrat de vreun dispozitiv care poate genera o imagine instantanee. Ca urmare, chiar și explozia lui, neașteptată și puțin probabilă în locul ăsta din Paris, urma să fie imortalizată video. Treabă cu atât mai simplă cu cât cel care a pus bomba avea să fie în același timp reporter. Ca și cum Jupiter însuși ar fi filmat dezastrul de la Fukushima.

Explozia se produce la vreo cincizeci de metri de el. Chiar dacă o așteaptă și chiar speră că se va produce, amploarea ei îl fascinează. Cu gura căscată, se holbează având pe față o expresie amestecată de admirație și groază.

Suflul deflagrației ajunge până la cafenea și face pământul să se cutremure, ca și când, sub picioarele lor, metroul ar fi lăsat locul TGV-ului; mesele se clatină convulsiv, paharele se lovesc între ele și apoi se varsă. Lumea are nevoie de câteva secunde bune până să privească în direcția de unde vine explozia. Asta se întâmplă exact în momentul în care schela începe să se clatine și apoi se prăbușește cu un huruit infernal.

Tânărul se ridică și pleacă fără să plătească, dar nimănui nu-i mai stă capul la treburi de-astea. Din câțiva pași mari e deja departe, îndreptându-se spre metrou.

Hai să-i zicem Jean. În realitate se numește John, dar i se spune Jean încă din adolescență. Poveste lungă; s-o lăsăm pe mai târziu. Așa că, pentru moment, Jean.

Bomba a funcționat destul de bine; pe planul ăsta, are tot dreptul să se declare mulțumit. Chiar dacă are ceva dubii în legătură cu bilanțul exact al operațiunii, în general are toate șansele să-și atingă obiectivele.

Supraviețuitorii se grăbesc deja să dea o mână de ajutor celor rămași la pământ. Jean se grăbește să intre la metrou.

El nu va da nicio mână de ajutor. Doar el e făptașul.

Ora 17:10

Camille Verhoeven are un metru patruzeci și cinci și e tot numai nervi. Un metru patruzeci și cinci e puțin pentru un bărbat, dar când se găsește multă furie strânsă la un loc, asta înseamnă enorm. Fără să mai punem la socoteală că, pentru un polițai, furia criminală, chiar dacă e ținută în frâu, nu este chiar o calitate. Pentru jurnaliști poate fi un chilipir (în câteva cazuri intens mediatizate, răspunsurile sale tăioase au avut chiar mare succes), dar în același timp e o mare belea pentru șefi, martori, colegi, judecători, adică aproape pentru oricine altcineva.

Poate obișnuiește să zbiere și să se lase dus de val câteodată, dar în realitate are foarte puțină încredere în el. E mai degrabă genul de om care fierbe în interior și mai puțin genul care dă cu pumnul. De altfel, asta e

în avantajul lui, pentru că din cauza înălțimii, la el în mașină toate comenzile se află pe volan. Așa că trebuie să aibă mare grijă ce face cu mâinile, altfel un simplu gest necontrolat e de ajuns pentru a se trezi în decor.

Starea de nervi de azi (găsește un motiv în fiecare zi) a apărut în momentul în care își făcea toaleta. S-a văzut în oglindă și a început să-și plângă de milă. N-a fost niciodată prea mândru de sine, dar până în acel moment a reușit să lupte destul de eficient împotriva resentimentelor datorate faptului că n-a crescut la fel ca toată lumea. Totuși, de la moartea soției sale, Irène, are numeroase momente când sila față de el însuși ia proporții neliniștitoare.

Concediu nu și-a mai luat de mai bine de șase luni. Ultimul caz important s-a soldat cu un eșec: fata dispărută era moartă în momentul în care a reușit s-o găsească[1], așa că s-a simțit extrem de bulversat (în realitate nici nu fusese un eșec propriu-zis, pentru că-l prinsese pe criminal, dar așa e Camille, privește întotdeauna partea goală a paharului). Ca urmare și-a luat câteva zile libere. Nu s-a simțit în stare să-i propună lui Anne să meargă cu el la țară. Ar fi fost o ocazie bună să-i arate locul său de refugiu, dar nu, se cunosc de prea puțin timp. Așa că a preferat să fie singur.

Și-a petrecut trei zile desenând, pictând. E destul de talentat pentru un polițai, dar nu îndeajuns pentru a deveni artist. Așa că rămânea polițai. Oricum, n-ar fi dorit nici în ruptul capului să fie artist.

[1] Referire la *Alex*, volum scris de același autor și apărut la Editura Trei în anul 2011.

Nici acasă, nici în mașină Camille nu ascultă muzică, l-ar distrage de la gândurile lui. Cu gustul său pentru formule scurte, simplifică totul obișnuind să spună: „Nu-mi place muzica". Și în realitate chiar e adevărat. Dacă i-ar fi plăcut ar fi cumpărat, ar fi ascultat. Ori el nu face nimic din toate astea. Așa că aude mereu în jurul său: ce, cum se poate așa ceva, e imposibil să nu-ți placă muzica, nu pot să cred așa ceva. Apoi oamenii îl pun să repete ce-a zis și rămân interziși, e de neconceput, să nu-ți placă pictura ori cărțile, mai treacă-meargă, dar muzica! Și-atunci Camille plusează, pur și simplu nu se poate abține, genul ăsta de reacții îl încurajează și mai mult. Așa e el, uneori chiar agasant. Într-o zi, Irene îi spusese: „Păcat de misogini că nu te cunosc, i-ar ajuta să aibă un termen de comparație".

În lipsa muzicii, Camille ascultă non-stop la radio posturile de știri.

Prima informare specială începe în momentul în care îl deschide: *„... o explozie puternică în arondismentul 18. Cauzele exacte nu se cunosc deocamdată, dar se pare că e vorba de o deflagrație de proporții"*.

E genul de știre căreia nu-i dai atenție decât în caz că locuiești în cartier ori dacă numărul victimelor e cu adevărat impresionant.

Camille își continuă drumul ascultând în continuare: *„Echipajele de intervenție sunt la fața locului. Nu se cunoaște încă numărul victimelor. După relatările martorilor, se pare..."*

Camille nu se teme de nimic altceva decât de blocajele în trafic de la intrarea în Paris.

Ora 17:20

O țară civilizată e mare lucru.

În timp ce victimele de abia se dezmeticesc, pompierii au și apărut la fața locului. Au mobilizat patru unități de intervenție. Acum sosesc împreună cu ambulanțele la locul dezastrului cu o viteză halucinantă, în timp ce tipi de la SAMU[2], opriți la marginea perimetrului deja delimitat de poliție, tocmai deschid ușile mașinilor din care sunt coborâte brancarde, pături termoizolante, perfuzii; se descarcă cutii de produse farmaceutice, dezinfectanți, bandaje; profesioniști calmi, rapizi, eficienți își ocupă fiecare posturile indicate în Planul de Intervenție și Evacuare a Victimelor. Echipajele de urgență lucrează deja. Cele ale Protecției Civile împart sarcini, organizează lucrurile, pun la punct rețelele de internet și pe cele de telefonie. Corturile de prim ajutor par să răsară direct din praful exploziei care nici n-a apucat să se așeze.

Din punctul ăsta de vedere, poți să zici că nu plătești impozite degeaba.

A, da, sigur că zona e plină de jurnaliști. Și ei la fel de profesioniști. Carurile posturilor de radio și TV sosesc în același timp cu ambulanțele; se întind cabluri, se pregătesc primele transmisii în direct; reporteri cu morgă de corespondenți de război își caută o poziție avantajoasă, în așa fel încât întregul dezastru să fie vizibil în spatele lor în timpul emisiei.

Asta-i treaba cu democrațiile moderne: profesioniștii au pus mâna pe putere.

[2] Sistemul de Asistență Medicală de Urgență.

Ora 17:30

Ministerul de Interne. Ședință a Comitetului de Criză.

— Ce zice PR? întreabă șeful de cabinet.

Ministrul de interne nu răspunde. Ce zice președintele nu e treaba lor. Cu atât mai mult cu cât, președintele însuși, ca toată lumea, așteaptă să afle amănunte în acest caz.

Ministrul face un pas înainte, dar rămâne în picioare, semn că nu intenționează să stea mult pe-acolo. Cu o mișcare din cap, dă cuvântul șefului Direcției Centrale de Informații Interne, așa-numita DCRI[3] , care confirmă bănuielile tuturor, formulate încă de la anunțul exploziei: islamiștii n-au nimic de-a face de data asta. Poate că n-o să dureze prea mult, dar acum sunt într-o perioadă de acalmie. Tratativele secrete cu liderii micilor grupări islamiste merg bine de câteva luni: guvernul se pregătește — în ciuda informațiilor date publicității — să deblocheze o mare sumă de bani pentru recuperarea a doi ostatici, așa că integriștii n-au niciun interes să taie conducta care le-ar permite să aspire o parte a Tezaurului Național al Franței. Asta ca să nu mai punem la socoteală că atentatul nu e nici în stilul lor, nici într-un loc preferat de ei și că nici informatorii, nici agenții infiltrați n-au raportat vreo activitate suspectă în acea parte, nimic, nimic, zero barat...

— Terorismul cu fundament religios e exclus.

Rămâne pista politică. Mai complicată. Unitățile de spionaj n-au captat niciun fel de informație nici din

[3] În franceză, Direction Centrale de Renseignement Interieur.

partea asta de câteva luni, dar cu o întreagă galaxie de grupări de toate felurile... Care se destramă și se nasc în fiecare zi... Mișcările astea aflate într-o continuă reconfigurare sunt destul de instabile, așa că nu poți exclude din capul locului cine știe ce acțiuni mai mult sau mai puțin individuale.

— Toată lumea e pe baricade...

În privința bilanțului, primele estimări ar trebui să apară în aproximativ o oră. Maximum două.

Ministrul dă din cap și i se adresează funcționarului însărcinat cu relația cu presa:

— Pentru presă, ancheta e în derulare. Nimic mai mult.

Apoi calm, privește în ochi pe toată lumea:

— Și nimeni nu face nimic până la noi ordine. Vă avertizez: fără agitație sau mișcări suspecte ale serviciilor secrete.

Mesaj către presă: administrația nu intră în panică.

Clar pentru toată lumea?

Mașina așteaptă jos. Ministrul va merge la fața locului, manifestându-și compasiunea, asigurând pe cine vrea s-audă *„că în cazul de față se va face cu siguranță lumină, bla-bla-bla"*.

Catastrofele fac parte din fișa postului.

Ora 17:55

Bonele din parcul Dupeyroux și-au lipit scaunele ca să stea la bârfă; aproape de locul de joacă, câteva mame urmăresc cu priviri încordate aventurile odraslelor. De obicei, Jean se așază undeva în mijlocul parcului. Are chiar o bancă a lui, ar putea spune.

Agentul de pază Marcel domnește ca un suveran peste pătrățelul lui de spațiu public, sever, dar binevoitor, fluierând puțin cam tare, dar fără să fi dat măcar o amendă în douăzeci și patru de ani de activitate. Atent la cunoscuți, trece prin fața lui Jean și-l salută cu un semn din cap. Are în el ceva de barman care se bazează pe fidelitatea clienților săi pentru a-i garanta siguranța postului pe care-l ocupă.

Jean s-a așezat ca de obicei, cu spatele drept și cu mâinile împreunate între genunchii strâns lipiți. La trecerea agentului se mulțumește să miște ușor buzele. E felul lui de a saluta. N-are niciodată vreun ziar sau vreun telefon mobil în mână; se uită doar spre parc, cu un aer concentrat și gânditor. În după-amiaza asta, așezat în poziția lui obișnuită, clipește puțin mai nervos ca de obicei, inima îi bate încă foarte tare, dar după aparențe ar fi imposibil să-ți imaginezi că băiatul ăsta tocmai a detonat o bombă în arondismentul vecin. Chiar și de-aici se mai aud mașinile de pompieri și ambulanțele care trec unele după altele pe bulevard, în direcția străzii Joseph-Merlin.

După ce agentul se îndepărtează, cu o privire spre dreapta, apoi una spre stânga, Jean se ridică, înconjoară banca și se afundă rapid în hățiș. În genunchi, camuflat în spatele tufelor, folosește unealta pe care a fabricat-o cu mâna lui ca să deblocheze trapa de fier și s-o ridice. Aceasta scârțâie, trebuie să știi cum s-o manevrezi, dar cel mai dificil rămâne ca, odată intrat în gaură, să reușești s-o închizi la loc fără s-o trântești. O întreagă epopee acum câteva zile, când a adus aici bomba și toate celelalte materiale!

Acum iată-l în genunchi, ghemuit într-o cămăruță strâmtă din beton. E intrarea într-o „incintă telecom"

străbătută de rețele electrice, țevi, șanțuri de canalizare, fire de fibră optică, încrengături impresionante de cabluri care deservesc întreg cartierul. Majoritatea acestor spații se găsesc sub stradă și au intrarea acoperită de un capac din fontă. Sunt cu sutele în Paris, dar și în marile orașe de provincie. Jean a descoperit-o pe cea de aici din întâmplare, în timp ce căuta mingea unui puști disperat că nu poate pătrunde în desiș.

Are nevoie de un minut pentru a se calma, apoi scoate din buzunarul bluzonului o lampă cu care se asigură că drumul e liber, că n-a intrat nimeni în subteran de la ultima lui vizită.

Lumina dezvăluie un coridor de vreo cincisprezece metri, cu tavanul jos, pe care trebuie să-l parcurgă ușor aplecat. La capătul lui, Jean ajunge într-o cameră destul de mare cât să poată sta din nou drept. Contoare, cutii fixate în pereți și două panouri electrice pe ușile cărora inscripțiile în roșu și negru promit imprudenților o bâțâială electrică de toată frumusețea. Avertismentele astea l-ar face să râdă pe Jean, dacă ar fi genul mucalit.

În schimb, el își împachetează cu grijă bluzonul, îl așază pe jos rămânând în vestă și scoate una câte una diferite scule din rucsacul pe care îl lăsase acolo la una dintre vizitele anterioare. Dar pe care de data asta le va lua cu el la plecare, pentru că nu mai are de gând să revină. Stinge lumina, apoi aprinde lampa de miner pe care o folosește la treburi migăloase și se pune pe treabă.

Se află exact sub centrul parcului Dupeyroux.

Deasupra capului său, la câțiva metri în dreapta, e locul de joacă pentru copiii mai mici de șase ani, cu tobogane, balansoare, jucării pe arcuri și acele cuburi de

jucărie puse unele peste altele pe care te poți urca din toate părțile.

Puștii le adoră.

Ora 18:03

Când ajunge acasă, îndată ce intră pe ușă, Camille îi cere scuze lui Doudouche, pisica lui tigrată — și cu un caracter imposibil, la fel ca al stăpânului — pentru că a lăsat-o singură trei zile. Deschide larg ferestrele și în timp ce pisica, așezată pe un colț al mesei, face pe indiferenta (de fapt e isterică), se dezbracă de vestă, îi reface rezerva de bobițe și, simțindu-se încă vinovat, pune în mod excepțional puțin lapte rece în castronelul pe care îl așază pe jos.

— Doudouche?

Ea se uită ostentativ pe fereastră.

— Bine, ți-o las aici. O găsești tu.

Apoi se relaxează și își toarnă un whisky.

Nu prea e mulțumit de concediul care părea excepțional. De ce o fi vrut să rămână singur? Pe robotul telefonic găsește un mesaj de la Anne. O voce caldă: *„Dacă nu te întorci prea târziu, treci pe la mine la cină?"* E curios cum Camille n-a voit s-o ia cu el la Monfort, dar și-a petrecut tot timpul dorind să fie acolo. Sorbind din băutură, trece în revistă și triază schițele. Lucrează întotdeauna din memorie. Tot ce îi atrage atenția în viața de zi cu zi (fețe, siluete, expresii, detalii) se regăsește mai devreme sau mai târziu în blocul lui de desen.

În timp ce continuă să răsfoiască lucrările, formează numărul lui Anne:

— Depinde de ce ai de mâncare, zice fără niciun fel de introducere.

— Bădăranule ce ești...

Surâd amândoi, fiecare la capătul său de linie.

Apoi urmează un lung moment de tăcere, vibrant, încărcat de o grămadă de lucruri nespuse.

— Într-o oră e bine?

Ora 18:05

La o oră după explozie, toți răniții din strada Joseph-Merlin au fost duși deja la spitalele de urgență.

Și, pentru moment, bilanțul frizează miracolul: douăzeci și opt de răniți și niciun mort. „Cel puțin pentru moment", sunt de părere pesimiștii, dar nimeni nu e în stare critică. Mâini și picioare rupte, luxații, contuzii, hematoame, fracturi, arsuri, coaste rupte, multe necesitând intervenții chirurgicale și săptămâni întregi de recuperare, dar adevăratele pagube se situează mai mult la nivel psihologic decât fizic. Băiețelul are doar brațul rupt; la școală va fi considerat un erou și toți colegii îi vor semna bandajul de gips. Fata virgină s-a trezit căzută în fund; amorezul ei a fost dus la urgență cu o luxație de umăr și va trebui să dea explicații în fața nevestei, pentru că a fost găsit căzut într-un magazin de lenjerie feminină dintr-un cartier cu care n-are nici în clin, nici în mânecă.

Bineînțeles că exista riscul de a descoperi vreun mort sub dărâmături (sub grămada de țevi ale schelei, de exemplu), dar perimetrul a fost cercetat de specialiști împreună cu câinii special dresați. Verdict: niciun mort.

Un adevărat miracol.

Reporterii fac mare risipă de epitete. Doar sunt profesioniști. Dă-le până și o informație lipsită de importanță și ți-o transformă într-o știre de senzație. Adică într-o minune cât cerul de mare. Bine, dacă ar fi morți, treaba ar fi simplă ca bună-ziua, efect garantat. În lipsa lor, povestea trebuie trasă de păr, dar e chestiune de experiență. Și în astfel de cazuri profesioniștii ies în evidență. Polițiștii deplasați la fața locului nu lipsesc nici ei. Vreo treizeci stau pe poziție de război, câțiva întăresc efectivele Brigăzii Antitero. Alții, având acordul medicilor, pun întrebări celor răniți mai ușor, înainte ca aceștia să fie evacuați de la fața locului. Totuși, cei mai mulți dintre ei trec prin sită întregul cartier în căutarea martorilor de pe stradă, a locuitorilor ale căror ferestre dau spre scena dezastrului, a comercianților ori a trecătorilor care n-au fost atinși de explozie.

Aceștia se află în legătură cu alte echipe care, din birourile poliției, caută numele proprietarilor și ale locatarilor caselor și magazinelor din zonă, răscolesc bazele de date, trec în revistă înregistrările celor două camere de supraveghere (chiar dacă e clar că n-au putut surprinde mare lucru, din cauza unghiului în care erau amplasate); din momentul în care identitatea unui martor sau trecător este stabilită, sunt trecute în revistă toate fișierele legate de acesta; s-a scurs doar o oră de la atentat și informațiile strânse până acum ocupă deja fișiere de zeci de gigabytes.

Și totuși, până în momentul de față, singura mărturie credibilă e cea a lui Clémence Kriszewckanszki.

Numele ei e atât de complicat de scris, încât dă bătăi de cap tuturor... În consecință, în cei douăzeci de ani pe

care îi are și l-a văzut scris corect doar de vreo două ori. E o fată cu înfățișare banală, greu de remarcat în viața de zi cu zi. Doar că acum, a stat pe terasă la câțiva metri de Jean. În momentul exploziei, prietenul ei a fost aruncat pe spate și s-a ales cu o fractură craniană, fiind dus la urgență.

— Julien... șoptește ea.

— Julien și mai cum? întreabă polițistul, pregătindu-se să noteze.

Necăjită, își dă seama că se întâlniseră acolo ca să se sărute și să se pipăie, dar nu-i știe nici măcar numele de familie. Prietenul unui prieten... Strânge din buze. O să treacă drept cine știe ce stricată. Numai că pe polițist îl doare absolut în cot. Putea să facă trotuarul de la treisprezece ani și tot ar fi fost cea mai mică dintre preocupările lui în acest moment: important e că e posibil ca ea să-l fi văzut pe atentator.

Ca urmare, e înconjurată de trei oameni ai legii și toți stau pe niște scaune roșii din plastic în camera din spate a unui restaurant a cărui vitrină a fost spulberată de suflul expoziei.

— Înalt, își amintește Clémence. Mai mult de un metru optzeci. Cu un aer mai degrabă stângaci. Greoi, aș putea spune. Părul negru căzut destul de mult pe frunte, o pată închisă la culoare sub ochiul stâng, buze destul de bine conturate, îmbrăcat în blugi bej cu cusături false și cu o curea Harley Davidson. Mai...

— Așteptați, așteptați puțin, o întrerupe polițistul vizibil nedumerit. Ați reușit să observați până și marca curelei?

Fără a mai aștepta răspunsul, șeful îi șoptește ceva la ureche celui de-al treilea agent, care părăsește grăbit camera.

Polițiștii par destul de sceptici. Clémence se uită la ei fără să înțeleagă nimic. Șeful îi face semn, haideți, puteți continua. Ea își reia povestea, detalii legate de îmbrăcămintea tânărului, marca telefonului, sacul pe care l-a așezat lângă el, încălțămintea, chiar gesturile pe care le-a făcut și mai ales felul în care părea să vizeze clădirea cu mobilul pus în picioare pe masă, în fața lui... Un tânăr polițist intră cu un aer preocupat, pune o foaie de hârtie pe masă, bălmăjește ceva de neînțeles și iese. Cei trei se uită în liniște la Clémence.

Ea îi fixează la rândul ei, pe rând, neînțelegând ce se întâmplă.

— Puteți să mi-l descrieți pe agentul care tocmai a ieșit? întreabă șeful.

E o lovitură sub centură, dar oare are de ales?

— Aș zice cam treizeci de ani, dă replica Clémence.

Vorbește pe un ton plictisit de parcă ar trebui să repete ceva ce știe toată lumea deja.

— Pantaloni albaștri evazați, pulover din jacard cu motive albastre ca niște trese, un lanț de aur cu medalion la gât... Cei trei bărbați se privesc cu un surâs. Judecătorul o va adora.

Fata reia descrierea atacatorului. Apar și cei de la identificări de persoane pentru a face portretul robot. Un portret extrem de realist, chiar și colegii de grădiniță l-ar putea recunoaște cu ușurință.

Lucrurile se prezintă rareori atât de bine.

Ora 18:08

Între timp, la mai puțin de o sută de metri de ei, doi bărbați se grăbesc să clarifice lucrurile și mai mult. Derutant de mult, s-ar putea spune.

Primul se numește Basin. Este unul dintre experții Laboratorului Central al Prefecturii. Cam la cincizeci de ani, înalt și masiv, de loc din partea de sud-vest a țării, jucător de rugby toată tinerețea, dar fără mijloacele necesare pentru a face carieră. Are mâini de dantelăreasă, nepotrivite pentru balonul oval, dar ideale pentru dezamorsarea de bombe, domeniu în care s-a specializat toată viața.

Acesta stă în fața craterului produs de explozie.

A văzut multe la viața lui, dar asta îl pune pe gânduri.

— Fir-ar, se aude o voce lângă el.

E Forestier, colegul lui, tăbăcit în ale meseriei, care și-a pierdut un deget în Kosovo și care de atunci n-a mai fost niciodată la fel. Să pierzi un deget în condiții normale, n-ar fi mare lucru, dar atunci când te crezi de neatins, e o adevărată tragedie. Privește și el blestemata de groapă. Nu se poate zări decât o mică parte din ea, din cauza amalgamului de bucăți din schelă, dar tipii ăștia sunt grozavi, arată-le patruzeci de centimetri de crater și sunt în stare să-ți recompună toată scena.

Iar craterul ăsta, în momentul în care va fi degajat, nu va avea mai mult de trei, patru metri circumferință și cam un metru adâncime.

— Ce mama dracului, zice Forestier.

Amândoi privesc siderați.

Dau din cap și zâmbesc discret, fără pic de cinism, pur profesional.

Chiar și așa, centrul Parisului n-a mai văzut de multă vreme un obuz de 140 de milimetri.

Ora 19:00

— La dracu! Un obuz?

— Da, domnule ministru, răspunde expertul de la Protecția Civilă. Din Primul Război Mondial, fără îndoială.

— Oare mai sunt funcționale, prostiile astea?

— Nu întotdeauna, domnule ministru, destul de multe sunt detonate. Dar cel din strada Joseph-Merlin era evident în stare bună...

Ministrul se întoarce spre funcționarul de la DCRI. Acesta face o grimasă, arătându-și astfel stânjeneala.

— Nu ne aflăm în fața unui caz clasic. Dacă a fost un atentat izolat, e ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Să sperăm că o să fie revendicat rapid. Posibil să apară și o cerere de răscumpărare. Am avea un punct de plecare. Între timp, cercetăm colecționarii de arme, depozitele de obuze de calibrul 14–18, câteva grupări cu antecedente violente, urmărim amenințările de dată recentă care n-au fost luate în considerare până acum. Într-un cuvânt, scotocim prin fundul sertarelor. Orbește.

Ministrul e un om de acțiune. Urăște să fie nevoit să stea cu mâinile în sân și să aștepte.

Se ridică. Trebuie să meargă să raporteze președintelui. Perspectiva e de-a dreptul relaxantă. Postul de ministru vine cu o „plictiseală" de-asta pe minut. Președintele înseamnă plictiseală la puterea a treia.

Ora 19:15

Dacă n-ar fi fost aglomerația asta în trafic, Camille ar fi ajuns deja la Anne. De obicei e punctual. Dar ca și cum știrile nu l-ar fi neliniștit îndeajuns („*... ministrul de interne a ajuns la fața locului...*"), a mai și trecut pe la vreo două arondismente de strada Joseph-Merlin. Catastofă asigurată. Din momentul în care traficul s-a blocat, a înțeles că s-a băgat în gura lupului. Ca distanță, nu e departe, dar ca timp... În situații de felul ăsta mulți dintre colegi scot girofarul pe capotă și merg înainte cu toate farurile aprinse. Dacă ar fi cinstit, Camille ar trebui să recunoască că uneori cedează și el tentației. E drept că rareori. Nu și de data asta. Caută în schimb pe GPS o rută alternativă, își scapă ochelarii, face adevărate acrobații ca să-i recupereze și bineînțeles că tocmai în momentul ăsta sună telefonul.

— Unde ești? întreabă Anne.

Camille ia mâinile de pe volan, motorul se îneacă, el se repede spre ochelari, își pune telefonul între obraz și umăr și cu răsuflarea tăiată reușește să murmure:

— Aproape, aproape...

Anne, amuzată:

— Ești cu mașina sau alergi?

Și deodată, strada se degajează în fața lui. E timpul să se reașeze în scaun și sub ploaia de claxoane își prinde centura de siguranță, demarează, bagă a-ntâia și apoi a treia, ținând încă telefonul cu umărul stâng. Mașina toarce ca o pisică.

— Ajung în cinci minute, zice el.

Apoi prinde telefonul care îi căzuse pe genunchi și care, bineînțeles, sună din nou.

Traficul s-a fluidizat, a fost deschis un drum alternativ. Camille trece pe lângă un polițai agitat care dă din baston și fluieră ca un apucat. Se circulă mult mai bine. Se concentrează ca să nu-și piardă locul. De fapt, nu-i vine să creadă că e așa aproape. E la câteva străzi de casa lui Anne.

Telefonul afișează un apel de la Louis, adjunctul său. Ăsta e unul dintre aceia despre care lumea se întreabă ce caută în poliție. E bogat ca Cressus. Ar putea să trăiască o viață întreagă fără să lucreze. Și cultivat pe deasupra, o adevărată enciclopedie... Și totuși a ales Judiciarul. Pe scurt, e un romantic.

Camille răspunde.

Louis îl informează despre explozia din strada Joseph-Merlin.

— Da, am auzit, zice Camille.

Apoi caută un loc de parcare, trece pe lângă clădirea în care locuiește Anne și se pregătește să mai dea un tur.

— Ministerul e cu susul în jos, Prefectura a...

— Bine, altceva?

E nervos pentru că a găsit un loc chiar în fața lui, dar să parchezi cu telefonul în mână... Încetinește și dă pe avarii.

— Avem aici un bărbat care cere să vorbească cu dumneavoastră.

— Și pentru asta m-ai sunat? Primește-l tu!

— Nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră. Zice că el a pus bomba.

Camille se oprește. O mașină din spate îi face semn cu farurile.

— Ascultă, Louis, tipii ăștia care...

Dar adjunctul nu-l lasă să termine:

— A început să filmeze zona cu aproximativ un minut înainte de explozie, așa că... Dacă n-a fost el, e al dracului de bine informat.

De data asta Camille nu mai ezită, deschide geamul, pune girofarul pe capotă, aprinde farurile și accelerează.

— Eu sunt, îi zice lui Anne. Cred că seara asta e compromisă.

Ora 19:45

Povestea cu bomba electrizase deja toată Poliția, aruncând Brigada Criminală în vrie; așa că apariția tânărului care pretinde că ar fi autorul atentatului din strada Joseph-Merlin, e vâlvătaia care aprinde fitilul.

La parter, Camille se întâlnește cu Basin, tipul de la Laborator. Se cunosc, au lucrat la vreo două cazuri împreună și se înțeleg bine.

— E vorba fără îndoială de un obuz de 140 de milimetri, zice expertul însoțindu-l pe Camille către scări.

— Dar... o chestie de-asta e enormă!

Basin își depărtează mâinile, arătând dimensiunea unei știuci.

— 50 pe... 14. Nu, nu e enormă. Doar grea, atât.

Camille notează informația.

— Și cu diagnosticarea? Cum stăm?

— Schela, enumeră Basin, traversa de lemn, fațada clădirii, adâncimea la care a fost îngropată bomba... mai mulți factori complementari au limitat unda de șoc și efectul exploziei. În lipsa acestor obstacole, pierderile de vieți omenești ar fi putut fi considerabile. Imaginează-ți dacă ar fi amplasat obuzul sub un cinematograf și ar fi

programat deflagrația pentru ora 21, ar fi fost pe puțin douăzeci de morți.

Apoi pare cuprins de îndoială și se corectează:

— Sau chiar treizeci.

Basin se îndepărtează în sens opus și Camille se îndreptă spre birou, dând peste fata așezată pe culoar. Înspăimântată. Doi paznici doar pentru ea.

— E singurul nostru martor, îl lămurește Louis. Clémence Kriszewckanszki. Am pregătit o identificare.

Camille intră în birou.

— Hai, Louis, zi tot.

— Se numește Garnier.

Ținând în mână carnetul elegant și stiloul de firmă, Louis își aranjează șuvița de pe frunte, pe partea dreaptă.

— Și de ce vrea să vorbească neapărat cu mine? întreabă Camille agasat. Nu putea cu altcineva?

— Zice că v-a văzut la televizor.

— Ăsta da nivel de...

Louis nu ridică ochii și continuă:

— Nu apare în baza noastră de date, dar mama lui da. Rosie Garnier. E în arest de opt luni pentru crimă.

— Ce mai familie grozavă.

Camille ia foaia pe care i-o întinde Louis. Sinteză fără cusur în treizeci de rânduri. Nu-și amintește niciodată ce cursuri a urmat: la ENA[4] sau la Normale Superieure[5]

[4] École Nationale d'Administration, una dintre cele mai elitiste și prestigioase școli din Franța, nu numai datorită ratei de trecere a concursului de intrare (1/16), ci și faptului că este deschisă mai ales celor care au absolvit deja o altă școală de înalte Studii. ENA garantează absolvenților accesul la cele mai înalte funcții în stat.

[5] École Normale Superieure, altă prestigioasă școală de Înalte Studii pe care au absolvit-o Jean-Paul Sartre, Louis Pasteur, Romain Rolland, Michel Foucault etc.

Oricum nu le-a valorificat niciodată, ci a preferat să intre în poliție. Treizeci de rânduri care rezumă dosarul Garnier, mama. Despre fiu nu au nimic.

Pe masă, fotografii de la locul atentatului, făcute la câteva minute după explozie. Decor de apocalipsă. Ce îi amintește lui Camille de strada Rosiers sau de Copernic... În ce an se produsese atentatul de la RER?[6] N-are memoria datelor.

Se oprește asupra privirii năucite a unui băiețel lungit pe trotuar, cu fața plină de sânge și cu unul dintre obraji lipit de caldarâm, care mai ține încă în mână o cutie de clarinet deschisă și goală.

Copiii îl bulversează cel mai mult, pentru că se simte aproape de ei datorită staturii.

Pe de altă parte, e genul de polițai care se emoționează ușor. Până la lacrimi.

Pentru un polițist... mă rog, să trecem mai departe.

Ora 19:55

După părerea lui Camille, ar trebui să aibă cam la treizeci de ani.

— Douăzeci și șapte. În iunie, precizează Jean, ca și cum ar avea vreo importanță.

Nu știe pe ce să-și fixeze privirea. Își freacă palmele puse între genunchi una de alta, dar asta nu spune nimic. Când îl văd pe Camille pentru prima dată, cu cei 1,45 metri ai săi care îi obligă să privească în jos sau când, așezat fiind, picioarele i se bălăngăne la zece centimetri

[6] Rețea de trenuri expres care oferă legături cu metroul din Paris.

de sol, majoritatea oamenilor sunt jenați. Tânărul îl cunoaște pe Verhoeven, e dintre cei „de la televizor", dar când te pomenești în fața omului în carne și oase, e întotdeauna altceva.

Și, în ciuda fizicului său de agricultor, e un timid.

— Garnier, John, zice Camille.

— Jean!

Tânărul a tresărit. Cu aerul că precizarea e foarte importantă pentru el. Sceptic, Camille strânge din ochi privind la cartea de identitate, ca și cum ar fi încercat să descifreze ceva într-o limbă străină:

— Îmi pare rău, dar aici scrie „John".

Acesta îl privește în față.

— Bun, de acord, acceptă Camille, se scrie John, dar se pronunță Jean. Deci, *Jean*, accentuează el silaba, tu ești cel care a pus bomba în strada Joseph-Merlin.

Apoi își încrucișează brațele.

— Explică-mi.

— În timpul lucrărilor, zice Jean. Am pus bomba înainte să închidă șantierul.

Camille nu reacționează. În genul ăsta de situații, suspecții vorbesc, zic una, apoi se contrazic, într-unul din două cazuri se dezic de ei înșiși, așa că cel mai sigur e să-i lași să se manifeste.

— Obuzul, explică el. L-am pus în timpul nopții.

Camille se mulțumește să ridice sceptic din sprâncean ă. Jean (sau John) are o voce gravă care coboară mereu după câteva vorbe, ca și cum ar pune punct, și cu care formulează fraze rudimentare, verb, subiect, complement.

— Se făceau lucrări la canalizare. Groapa a rămas deschisă câteva zile. Puseseră o barieră de securitate. Ca să

nu cadă cineva în ea. M-am dus în timpul nopții, am pus o prelată deasupra, am coborât și am lucrat sub prelată. Am spart peretele lateral al șanțului. Am pus obuzul la cincizeci de centimetri sub trotuar, i-am adăugat un detonator, un ceas deșteptător, le-am programat și am astupat gaura la loc.

Niciun mister cu tipul ăsta. Din contră, e dispus să explice totul, așteaptă doar să-l întrebi.

Louis e în spatele computerului. Confirmă din priviri: luna trecută s-au făcut într-adevăr lucrări la conductele de apă din strada Joseph-Merlin.

— Și de ce ai făcut-o? întreabă șeful. Ce urmărești?

Dar Jean nu mai răspunde. Va spune tot, dar în felul lui. Lucrurile trebuie să se desfășoare în ordinea pe care și-a imaginat-o el. E foarte încăpățânat în sensul ăsta.

— Obuzele... Am pus șapte. Au mai rămas șase. O explozie pe zi. Așa am stabilit.

— Și totuși... repetă Camille consternat, ce urmărești?

Jean vrea ca autoritățile să-i elibereze, pe mama lui, aflată în arest preventiv, și pe el, care va fi pus sub supraveghere.

— Ceva de genul „protecția martorilor", ține să precizeze.

E o idioțenie, dar prima reacție a lui Camille e să izbucnească în râs. Jean, pe de altă parte, rămâne imperturbabil.

— O să ne fabricați o nouă identitate, continuă el. O să ne trimiteți în Australia cu ceva bani ca să ne instalăm. M-am gândit la vreo cinci milioane. În momentul în care trecem granița, vă indic unde sunt cele șase obuze rămase.

— Chestiile astea se practică în America, nu aici! îi explică Camille. Ai văzut prea multe seriale la televizor, amice! Suntem în Franța și...

— Da, știu, dă Jean din mână, agasat, știu! Dar dacă se poate acolo, se poate și aici. De altfel, sunt sigur că s-a și făcut deja. Pentru spioni, mafioți, tot felul de tipi de-ăștia, interesați-vă. Oricum, ori așa, ori nimic, așa că...

Băiatul e cam din topor, în mod evident imatur (treaba cu Australia e la fel de fantezistă ca un vis adolescentin), dar departe de a fi prost. Și dacă amenințarea se confirmă, capacitatea lui de a produce victime e impresionantă.

— Bine, zice Camille ridicându-se. O s-o luăm de la capăt, dacă nu te superi.

Nicio problemă.

Jean e de acord. Cu cât lucrurile vor fi mai clare, cu atât mai repede o să termine cu toate astea.

— Referitor la bani, pot să cobor suma la patru milioane. Dar atât.

Pare foarte sigur pe el.

Ora 20:05

La ieșire, Camille se trezește din nou față în față cu tipa cu nume imposibil de pronunțat. Îi surâde și face un pas înainte.

— Vă simțiți bine?

Ea se mulțumește să confirme din cap.

— O să avem nevoie de dumneavoastră. După aceea puteți pleca acasă.

Dă din cap. E de acord.

Înainte să intre în sala de indentificări, Camille îl ia de-o parte pe Louis.

— Pe Garnier scoate-l de aici...

Louis își așază șuvița în semn de protest. Treaba asta nu e...

— Da, da, știu, i-o retează Camille, dar mă doare în cot. Dacă într-adevăr e el, procedura va fi ultima dintre grijile noastre. Hai, fugi, grăbește-te.

Astfel că, în momentul în care tânăra Clémence se uită la cei cinci bărbați aliniați în fața ei, fără curele, șireturi, cravate, tineri, bătrâni, cinci polițiști din tot atâtea departamente, ea dă din cap, îi pare rău, dar zău că...

— Nu e niciunul dintre ei, îi asigură.

Are o voce drăguță, dulce, un surâs stângaci, vrea să fie de ajutor, ar fi încântată să-l recunoască... Chiar e rugată să se mai uite încă o dată, dar nu, cel pe care l-a văzut la terasă nu e acolo.

Camille ridică din umeri cu aerul că, asta e viața, nu poți câștiga de fiecare dată.

După aceea, deschide ușa și, în momentul în care iese pe culoar, Clémence se întoarce spre el, ca și cum ar vrea să fugă în sens opus. Fata arată cu degetul în spate către un tânăr așezat pe o banchetă lângă doi tineri polițiști în civil, toți trei având aerul că își așteaptă rândul la cabinetul medical.

— El e! murmură ea febril, printre dinții strânși. El e!

Înainte de a se întoarce în birou, Camille sună și-l cere pe Basin. În jurul lui toată lumea tace. Prezența celui care pretinde că e autorul atentatului neliniștește pe toată lumea. Se așteaptă confirmarea.

— Deci? întreabă Basin.

— Nu vreau să-ți spun prea multe, zice Camille, dar după părerea mea, am dat de dracu'. Am nevoie ca și tu să înțelegi... Și să-mi confirmi. Tehnic vorbind.

În așteptarea răspunsului, comisarul-șef se îndreaptă spre fereastră, încercând să-și pună ordine în gânduri. „Șase bombe", își spune. „O explozie pe zi."

Degeaba își tot spune ca au de-a face cu un fel de „tsunami" ori de „cutremur", simte toată lumea că ar putea fi o catastrofă. Până să se întâmple cu adevărat, ideea rămâne de domeniul abstractului.

Ora 20:15

Jean Garnier l-a văzut pe Camille întorcându-se în birou, însoțit de un bărbat înalt, lat în umeri și cu mâini ciudate, feminine, care s-a instalat pe un scaun din spatele lui, cu brațele încrucișate. Nu pare să-l deranjeze.

O iau de la capăt.

— Deci ai cumpărat șapte obuze.

— Nu, explică Jean, nu le-am cumpărat. Le-am găsit în apropierea drumului dintre Souain și Perthes, în direcția Sommepy. Asta e prin Monthois.

Pe deasupra umărului lui Jean, Camille se uită întrebător înspre Basin, care aprobă cu o mișcare ușoară a capului. E undeva în est, îi va explica puțin mai târziu, lângă Châlons, în Marne. În fiecare an, zeci de obuze de calibrul 14–18 apar încă la suprafață; agricultorii le stivuiesc la marginea drumului în așteptarea echipelor de geniști.

Camille e siderat.

Tipul a adunat pur și simplu obuzele de pe marginea drumului...

— Și cum le-ai transportat?

Jean se întoarce spre Louis, pe biroul căruia au fost așezate toate lucrurile din sacul pe care îl avea asupra lui la venire. Întinde mâna și arată un teanc de bonuri, prinse cu o agrafă uriașă.

— Am închiriat o mașină. Aveți acolo factura.

Când Basin începe să vorbească, nici nu se întoarce spre el, păstrând tăcerea. Basin vrea să știe cum s-a descurcat singur. Să găsești un obuz e una, să-l faci să explodeze e alta.

— Cu un detonator și un releu electric, vine răspunsul pe un ton evident, nu trebuie să fii cine știe ce expert.

Arată cu degetul un aparat cu scală numerică cu ceas și calendar.

— Cu ăsta am programat toate bombele. 3,99 euro pe internet.

Louis scoate factura din teanc; Garnier a plătit cu cardul, care e în portmoneu. Nicio îndoială. Acela e. E prima oară când vede un asasin aducând facturi cu care să-și demonstreze vinovăția.

Jean mai arată și o cutie plină cu detonatoare, niște tuburi de lungimea unei țigarete.

— Le-am furat de la Technic'Alpes, explică în continuare. E un depozit de materiale pentru lucrări publice în Haute-Savoie.

Louis verifică pe Net.

— N-au decât un paznic cu jumătate de normă, comentează Jean. A fost destul de ușor.

— Firma există, confirmă Louis din fața computerului, are sediul în Cluses.

— Sediul, zice Jean, dar depozitul e în Sallanches.

Celor din cameră începe să li se facă rău.

Dacă spune adevărul despre bomba din strada Merlin, înseamnă că nu minte nici în legătură cu celelalte șase. Cele care stau să explodeze. Asta crede și Basin, care tot dă din cap în direcția lui Camille. După el, nu mai e nicio îndoială. Tehnic vorbind, e foarte posibil să fie el.

Expertul se ridică, înconjoară scaunul lui Jean Garnier și rămâne în picioare în fața lui.

— Obuzele astea din Primul Război, reușim să le găsim tocmai pentru că nu au explodat. Unul din patru e nefuncțional...

Jean se încruntă preocupat. Nu înțelege.

— Vreau să zic, reia Basin cu răbdare, că amenințarea ta nu stă în picioare decât dacă obuzele sunt în stare de funcționare. Înțelegi?

Îi vorbește ca unui idiot sau ca unui surdo-mut. Nu-l poți condamna pentru asta. Jean Garnier nu are o față de geniu.

Așa că îi explică în continuare, ca la școală:

— Nu poți fi sigur că o să explodeze toate. Amenințarea...

— Unu, îl întrerupe Jean numărând pe degete: primul a funcționat destul de bine. Doi: de asta am mai pus încă șase, ca să mă asigur că măcar unele dintre ele vor funcționa. Și trei: dacă sunteți gata să vă asumați riscul, din partea mea, n-aveți decât.

Tăcere.

Basin încearcă să-și păstreze cumpătul.

— Asta e tot ce-ai folosit?

— Releele, cablurile, răspunde Jean, le-am cumpărat de la Leroy-Merlin.

Nimeni nu reacționează. Nu are importanță. El singur a decis să explice totul, așa că îl lasă să explice.

— A, da!... N-o să găsiți niciun computer la mine acasă. L-am aruncat. Știam că puteți să recuperați fișierele chiar dacă sunt șterse, așa că...

La fel cu telefonul. Și-a reziliat contractul cu mult timp în urmă.

Camille nu se poate dezmetici. Trebuie să discute cu Basin și Louis.

Îl lasă pe Jean cu un tablagiu. Ar putea să-l lase și singur, niciun pericol, sunt de părere toți trei.

Ies pe culoar.

— Fir-ar al dracului, zice Camille imediat după ce închid ușa în urma lor. În ziua de azi poți teroriza un oraș întreg cumpărând ceasuri de pe internet, relee de la Leroy-Merlin și adunând bombe de pe marginea drumului?!

Basin ridică din umeri.

— Da, chiar atât de simplu e. E un fapt dovedit că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial s-au folosit un miliard de obuze cu o energie cinetică incredibilă și că unul din patru a intrat în pământ fără să explodeze. Continuă să iasă la suprafață și azi, ca niște pești morți. Nu trebuie decât să le cauți. S-au recuperat cam douăzeci și cinci de milioane, adică aproape nimic. Dacă ne-am strădui să găsim tot ce zace în pământul francez, ne-ar trebui, în ritmul de până acum, cam șapte sute de ani... Sunt și multe deșeuri, dar și multe obuze funcționale. Dacă ne referim la șapte dintre ele, statistic vorbind, șansele ca unul sau două să funcționeze sunt destul de mari. Dacă ai noroc, poți să ridici procentul chiar la trei, patru, de ce nu, cinci. Ca să nu mai vorbim de posibilitatea, nu neapărat absurdă, de a exploda toate.

— Pentru a le declanșa a folosit un dispozitiv radio, dar orice produce un impuls poate servi scopului: o sonerie de ușă, un mobil...

Camille notează informația.

— Suntem tentați să credem că terorismul e ceva extrem de sofisticat, încheie Basin. În realitate nu e deloc așa.

Ora 20:45

După starea de șoc urmează efervescența. În timp ce informațiile parcurg, prin canalele ierarhice, drumul către organele superioare ale statului, Brigada Criminală nu pierde timpul și începe să se organizeze.

Șeful diviziei, Le Guen, pachiderm shakespearian cu călcătura grea, apăsată, dar tăios în spirit, a dat raportul judecătorului de caz; ambii sunt de acord asupra unui lucru: comisarul șef Camille Verhoeven va prelua conducerea anchetei, „până la noi ordine".

Camille se uită la ceas, glumind:

— Asta va dura cât... o oră?

Louis e de părere că două, dar nu contează. Oricum va fi puțin. Camille trebuie să facă doar „curățenie" la fața locului. După aceea, va fi înlocuit. Dar nu-și invidiază succesorul. Treaba asta nu miroase deloc a bine.

Între timp, se pricopsește cu personal suplimentar, vreo cincisprezece agenți. Louis își asumă sarcina de a-i pune la curent cu detaliile cazului. În momentul în care intră șeful, respectivii știu deja de ce au fost chemați. Gălăgia se întrerupe brusc. Camille are întotdeauna efectul acesta: înălțimea sa teatrală, chelia strălucitoare și, mai

ales, privirea tăioasă. Tot în mod teatral, obișnuiește să tacă la început. Chiar dacă lumea face liniște imediat, el mai așteaptă câteva secunde. E un comportament destul de evident studiat, dar nimeni nu i-l ia în nume de rău. Toată lumea îl cunoaște, îi știe povestea, cu soția lui, cu depresia, absența și apoi reîntoarcerea... Verhoeven e aproape o legendă.

Le vorbește apoi despre autoproclamatul asasin, în timp ce Louis le împarte informarea scrisă, redactată ca la carte, impecabil, precis, argumentat, fără greșeală.

— Dacă Garnier spune adevărul, comentează Camille, o a doua bombă ar trebui să explodeze în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Și cum prima salvă din Joseph-Merlin n-a fost deloc o glumă, amenințarea trebuie luată în serios.

Ar fi putut profita de ocazie ca să lanseze o frază istorică precum: „Primul miracol: bomba asta n-a făcut niciun mort. Al doilea ține de voi...“ Dar, contrar părerii lui Garnier, realitatea n-are nimic de-a face cu serialele TV.

Ca urmare, se mulțumește cu o recomandare:

— Nu știu în acest moment cum vor gestiona autoritățile problema. Deci, deocamdată niciun cuvânt către presă ori către oricine altcineva. Vă amintesc că faceți parte dintr-o echipă foarte restrânsă, așa că...

Păstrează un moment de tăcere, foarte ușor de decodat pentru toată lumea: vai de cel care va lăsa să-i scape cel mai mic zvon.

Chiar și așa, Camille nu-și face prea mari iluzii. Presa e cu ochii pe ei, faptul că Jean Garnier s-a predat va transpira rapid; păstrarea secretului în legătură cu o chestiune de dimensiunea asta e ceva de domeniul fantasticului.

— Vă veți concentra pe Jean Garnier, reia el, prieteni, relații etc. Și mai ales pe ce-a făcut ieri, alaltăieri, și așa mai departe, cu cine s-a văzut, întâlnit, din întâmplare sau nu, cunoștințe, vecini. Scopul e să-i reconstituim toate acțiunile și mișcările din ultimele săptămâni.

Le explică apoi cine din ce echipă face parte, ce are de făcut și încheie simplu:

— Louis Mariani va coordona totul. Orice amănunt trece pe la el. Baftă tuturor.

Apoi traversează cantina, mergând să se întâlnească din nou cu judecătorul.

Louis se pune pe treabă, echipele se înghesuie în jurul lui. În costumul lui marca Armani, pare un mic marchiz, dar unul năucitor de eficient. Răspunde calm, precis, dând impresia că ar putea să facă asta toată noaptea, fără măcar să transpire.

Douăzeci de minute mai târziu, toată lumea e plecată și el, instalat într-o sală împreună cu informaticienii, se grăbește să trieze apelurile polițiștilor din teren, să selecteze informații, să înfigă în panou fotografii, date, să redacteze sinteze parțiale pentru șeful diviziei, pentru judecător, pentru Camille.

Ora 21:10

Camille s-a ținut de centura de siguranță tot drumul. Cu toate girofarurile și sirenele astea, e imposibil să te concentrezi. Pentru șofer, schior de slalom în sufletul lui, ruta de la Paris la Bagnolet nu pare să necesite mai mult de patru–cinci frâne.

Dar și ordinele lui Camille au fost extrem de clare: cu câteva minute înainte de a ajunge la domiciliul lui Jean, gata, farurile stinse, încetinim, lăsăm mașina lui Verhoeven să treacă în față; echipa tehnică apare discret, nu vrem să isterizăm lumea din cartier. Procedăm rapid, dar cu grijă.

Zona muncitorească în care locuiesc Rosie și Jean Garnier e alcătuită dintr-un ansamblu de clădiri fără personalitate. Sărăcăcioase în anii 1970, declarate „modeste" în deceniul următor, apoi surclasate de alte clădiri ridicate vreme de treizeci de ani și de alte peisaje considerate superioare, aspiră în prezent la statutul de „rezidențe". De altfel, asta e noua nomenclatură. Nu mai sunt imobile într-un oraș muncitoresc, ci zone rezidențiale. Doar nu mai suntem pe vremea lui Pazvante!

Numărul 21 e prima clădire pe dreapta. Peste tot e plin de mașini. Orășelul n-a fost conceput ca zonă modernă și ecologică cu parcări și alte facilități. Mașinile de poliție sunt deci obligate să staționeze ocupând ambele sensuri de mers. Camille le face semn, degajați strada, mergeți și așteptați mai încolo. Dar oricât de discret ai vrea să acționezi, de cum ajungi la ușă, se și aud deja pași răsunând pe scara de beton, vecinii ies ca la urs și rămân pe poziție, patru, apoi cinci, aplecați peste balustradă precum găinile pe stinghie, așteptând să deschidă cineva și să le dea subiect de bârfă. Comentarii în șoaptă, toate lumea știe câte ceva, mă rog, toată lumea are câte o idee strălucită. Camille roagă pe cineva să ia declarații; cere-le părerea în legătură cu suspecții, vezi dacă sunt mulțumiți de ei ca vecini...

Apoi intră. În urma lui, doi agenți și doi tehnicieni cercetează apartamentul.

Jaluzelele sunt trase, plantele sunt puse în cadă cu apa cam pe jumătate, cele care nu au nevoie de multă umezeală sunt protejate cu sticle de plastic înfipte cu capul în jos în pământ. Totul strălucește de curățenie, frigiderul e gol, scos din priză, ușa lăsată deschisă. Paturile sunt făcute, dulapurile ordonate, tot apartamentul aspirat cu grijă. În aer plutește miros de lichid menajer, dar și de odorizant de cameră. Tot arsenalul de produse de curățat pus în slujba omului modern.

Mobila e veche, dar bine întreținută: în salon, o masă de tec cu scaune asortate, cum se făceau în urmă cu treizeci de ani, un bufet lung cu veselă aranjată cu grijă. Într-o vitrină, pe etajere de sticlă, vin aliniate bibelouri: un cal din sticlă, suveniruri de vacanță, o păpușă în costum popular despre care Camille se întreabă din ce regiune ar putea proveni. În biblioteca modestă, cărți cartonate, ieftine, cu titluri aurite (*Les Rougon-Macquart, Marile bătălii ale Franței, Secretul templierilor...*), cumpărate pe abonament și niciodată deschise. În timp ce agenții răscolesc fiecare sertar, Camille aruncă o privire în camera lui Rosie. Patul, plin de plușuri din cele pe care le poți câștiga la bâlciuri, pare s-o aștepte să se întoarcă. Pe podea, un covoraș de blană sintetică. O grămadă de cărți de dragoste, aliniate minuțios pe o etajeră (*Atracție vinovată, Calea spre fericire, Magia unei nopți...*). Când dă să iasă din cameră, îi atrage atenția o valiză pe care unul dintre agenți tocmai o scoate din dulap. Conținutul aduce a amintiri. Camille aruncă o privire în fugă.

— Consemnează tot ce e înăuntru.

În camera lui Jean: postere cu fotbaliști pe pereți, un raft cu jocuri video și filme de groază. Și aici, totul la locul său, într-o ordine perfectă. Nimic nelalocul lui.

Apartamentul e proprietatea OPHLM[7] Cu Jean Garnier în arest, va fi golit în două luni și dat altei familii. Tot ce e înăuntru va sfârși la ghenă. Oricum, fie că doreau să revină, fie să plece definitiv, locul e pregătit pentru descinderea poliției.

Ipoteza că Jean Garnier a plasat alte șase bombe gata să explodeze capătă dintr-odată altă greutate.

Ora 21:45

Primele mărturii creionează imaginea unui tânăr destul de timid, dar săritor.

— Făcea muncă de bricolaj prin case, zice un vecin (cincizeci de ani, aer plin de sine, burtos, satisfăcut). Schimba un robinet, o priză, știți și dumneavoastră, să facă un bănuț... Cumsecade, nu prea vorbăreț, zicea da, nu și cam atât. Un tovarăș jalnic de discuție. Altfel, un băiat drăguț, amabil. N-ar fi făcut rău nici măcar unei muște.

— Că vine vorba de muște, zice Camille, recunosc. N-ai omorât nici măcar una în Joseph-Merlin.

Tânărul încătușat la masa de fier e deja obosit. De două ore prizonier voluntar, stă sub tirul întrebărilor polițiștilor care se schimbă o dată la zece–cincisprezece minute.

În timp ce Camille se întreținea cu autoritățile, colegii lui l-au cam bruscat. Se ține de stomac, pe obrazul stâng are o vânătaie destul de mare, o tăietură adâncă îi

[7] Organisme d'habitation a loyer modere — firme publice sau private din Franța care construiesc locuințe pentru persoane defavorizate.

brăzdează fruntea și respiră cu dificultate. „A căzut pe hol", i s-a spus lui Camille.

Când vine vorba despre acte teroriste, statul dispune de un arsenal juridic impresionant. Ca urmare, arestul preventiv poate dura la nesfârșit. Așa că investigatorii profită din plin. Până să poată beneficia de serviciile unui avocat mai durează. Oricum, Jean a declarat că nici nu vrea.

— Pot să știu de ce? a întrebat Camille.

— N-am nevoie. Voi îmi dați ce-am cerut, eu vă dau ce-am promis și gata. În caz contrar o să se lase cu sute de morți și oricum o să mă închideți pe viață. Nu văd ce-ar putea schimba vreun avocat...

Își pipăie obrazul.

— Colegii dumneavoastră și-au ieșit puțin din fire, dar aveți nevoie de mine ca să găsiți bombele, așa că...

Camille e perplex.

— Jean e bine. Chiar foarte bine, date fiind împrejurările.

De-a lungul timpului, Camille a văzut destui suspecți brutalizați. Cunoaște toată gama de reacții, dar a lui Jean îl alarmează. Acesta a fost „atins" destul de serios, dar se comportă ca și cum n-ar fi nimic anormal în asta, ca și cum s-ar fi așteptat la un astfel de tratament din partea poliției.

Până unde a mers oare cu predicțiile?

Cu aerul ăsta posac și cam tâmp, nu prea pare în stare să conceapă un plan atât de elaborat.

Ce nu se leagă?

— Jean Garnier, citește comisarul-șef cu voce tare, fotbalist amator, diplomă de electromecanic. Reputație de bun meseriaș. Câteva slujbe mărunte... Un pic de șomaj.

Jean are o față din ce în ce mai „expresivă". Vânătaia din obraz începe să bată în violet.

Camille își coboară din nou privirea în dosar, apoi înalță capul, cu o falsă admirație.

— Și încă locuiești cu mama. La douăzeci și șapte de ani!

Jean rămâne impasibil.

— Tată necunoscut... Hai, Jean, vorbește-mi puțin despre asta.

— Tată necunoscut înseamnă că nu îl cunosc. Ce aș putea să vă spun?

— Nu vorbesc acum de statutul civil. Mă interesează mai degrabă ce ți-a povestit Rosie.

— Că el n-a avut chef să mă recunoască. Era dreptul lui.

Garnier a ridicat vocea fără să-și dea seama. Trebuie că și-a repetat aceste cuvinte în minte de sute de ori în cei douăzeci și șapte de ani de viață, genul de slogan care evită adevărul, care îți permite să nu te gândești prea mult la subiect și te ajută să mergi mai departe.

— Da, era dreptul lui, îl consolează Camille. Ai dreptate.

Dacă nu l-ai cunoaște pe Verhoeven, ai jura că e sincer. Liniște.

— N-a putut să se însoare cu mama, reia Jean pe un ton mai calm. Voia, dar n-a reușit. Așa că a plecat în străinătate. Asta e.

— Dna Garnier și fiul ei? Se certau cam mult...

Vecina de deasupra. Trăiește singură, înconjurată de pisici. Genul suspicios. Spre deosebire de cei care de-abia așteaptă să-și vadă fotografia în ziare, ea n-a deschis ușa decât după ce a telefonat la comisariat, pentru confirmare. Acum discută cu anchetatoarea pe palier.

— Știți ce aveau de împărțit?

— Totul și nimic! În fiecare zi! Mă rog, aproape... Am coborât de zeci de ori ca să le bat la ușă. Nu răspundeau niciodată. A doua zi, ea pleca la serviciu ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu el e și mai simplu. Nu dă niciodată bună ziua. Și dă-i înainte: sparge farfurii, trântește uși, înjură de toți sfinții până nu mai poți!

Dă din cap ca și cum s-ar mira ea însăși de ce spune. Apoi se închide în sine.

— Cel puțin, de când ea e la închisoare, e liniște.

— Tu cu mama ta, reia Camille, nu puteați să vă suportați și iată-te totuși punând șapte bombe ca s-o ajuți să scape. Cam ciudat. Dar și mai ciudat e, că de când ești aici, n-ai cerut deloc s-o vezi... Nu mai înțeleg nimic, Jean. Crede-mă.

— Nici nu trebuie, zice el fără să ridice ochii. Voi ne lăsați să plecăm, eu vă spun unde am pus bombele. Atâta tot.

Camille îl surprinde privind la ceasul de perete.

— Următoarea bombă, mâine la ce oră, Jean dragule?

Tânărul surâde.

— Nu mă luați cu de-astea. Nu sunt prost. O să vă răzgândiți. Veți vedea.

Nimeni nu-i oferă nimic de mâncare, dar nici el nu cere. I s-au pus totuși în față o sticlă de apă și un pahar. Nu s-a atins de ele. Privește în pământ, are deja fața pământie a suspecților care mai au puțin și cedează, dar deocamdată rezistă.

Camille se cufundă în lectura dosarului mamei lui, Rosie Garnier.

În urmă cu doi ani, Jean se îndrăgostește de o fată, Carole Wendlinger, de douăzeci și trei de ani. E din Alsacia și visează să se întoarcă acolo. El visează la ea, așa că se hotărăsc să plece împreună.

— Să știi că te înțeleg, aruncă Camille.

În fotografie, o fată pe nume Carole, drăguță, neverosimil de blondă, surâzătoare, cu ochi albaștri.

Marie-Christine Hamrouche, patruzeci de ani, colegă cu Rosie și cea mai bună prietenă a ei. A depus deja mărturie la arestare, va trebui desigur s-o facă și la proces, dar îi place atât de tare să spună povestea asta, încât nu se mai satură.

— Rosie se plângea o grămadă de fiul ei, credeți-mă... Nu trecea o zi să nu vină cu o nouă poveste despre o altă ceartă cu el. Nu se termina niciodată. Nu voia să meargă la cumpărături, dar dacă ea nu-i făcea pe plac, lua foc! Se luau la harță din orice, programul de la televizor, rufăria murdară, curățenie, plecări, bani, udatul plantelor, reparațiile din apartament, scrumiere pline... În fiecare zi, un nou motiv! Îi spuneam mereu că dacă nu vrea să-și ia un bărbat, măcar să-l pună și pe fiu-său la plata cheltuielilor!

Agentul care îi ia declarația aprobă calm, gândindu-se la propria nevastă.

— Numai că pentru a merge la serviciu, micul Jean ar fi trebuit să se scoale de dimineață! Așa că atunci când a întâlnit-o pe fată, m-am gândit: poate că iese ceva cu ăștia doi. Vă jur că, în momentul în care l-a auzit că intenționează să plece cu ea, Rosie a fost în extaz! Ca și cum ea ar fi fost cerută în căsătorie. Ce ușurare... Pentru ea, dar și pentru noi, pentru colegi, vreau să zic. La cât de

încrâncenați erau amândoi, mai devreme ori mai târziu, lucrurile ar fi luat-o razna...

Se oprește. La acest moment al poveștii, de fiecare dată îi lipsesc cuvintele. Se uită la agent cu ochii mari.

— Ca urmare, când am aflat, puteți să vă imaginați c-am rămas cu gura căscată!

— Pe scurt, Jean, zice Camille, oprește-mă dacă greșesc. Tu și mama ta vă aveți ca pisica cu șoarecele, dar în ciuda tuturor aparențelor ideea de a te pierde, de a rămâne singură, o dă peste cap rău de tot. Nimeni nu știe cum s-a întâmplat în realitate, dar tind să cred că s-a împotrivit, a plâns, te-a bătut la cap; a amenințat chiar, dar văzând că nu rezolvă nimic și că rămâi pe poziții, s-a prefăcut că cedează. A strâns din dinți și într-o seară, pe când prietena ta ieșea din tura de noapte de la supermarket, a lovit-o cu mașina. Rezultatul: moartă pe loc. Biata Carole, ea care visa la Alsacia copilăriei, zace acum în cimitirul Pantin. Mama ta ascunde mașina și gata. Apoi după o lună, jocul hazardului: ziua în amiaza mare, incendiu în subsol, pompierii deschid câteva garaje în absența proprietarilor și apare și mașina. Sfârșit. Ce zici, Jean, am nimerit-o?

Greu de spus dacă Jean ascultă sau nu. Are mai mult aerul unui individ care așteaptă trenul.

— La arestare, intri puțin în panică... Drace... Arma crimei găsită în garajul familiei. Ai putea fi acuzat de complicitate, dar judecătorul nu are nicio probă; nu mai folosești mașina de multă vreme, nu se găsesc în ea nici măcar amprentele tale, și, pentru că te pregăteai să pleci împreună cu Carole, ipoteza că ai fost complice cade...

Jean rămâne stană de piatră.

— Numai că în prezent, datele problemei se schimbă. Asta pentru că încerci s-o eliberezi pe asasină. Deci nu-i porți ranchiună, asta-i frumos din partea ta. Privită retrospectiv însă, moartea lui Carole apare în cu totul altă lumină. Începe să te aducă din nou în discuție, pentru că ipoteza complicității îi face din nou cu ochiul judecătorului.

Jean fixează peretele și oftează, iritat că trebuie să repete iar și iar aceeași poveste:

— Când or să explodeze încă șase bombe în ditamai orașul, nu cred că-i va mai face deloc cu ochiul.

— Jean, trezește-te, mama ta ți-a omorât iubita! De ce continui să-i iei apărarea?

— Pentru că e nedrept! urlă el. A făcut-o într-un moment de rătăcire!

Apoi se oprește, ca și cum i-ar părea rău că s-a lăsat dus de val, permițând să-i scape ceva ce n-ar fi dorit să spună.

— Vreau să zic că... nu e vina ei.

Starea de tensiune a trecut, dar, pentru o fracțiune de secundă, Camille a întrezărit un amănunt fundamental, care explică poate comportamentul lui Jean: furia. O furie care, așa cum s-a întâmplat în cazul mamei lui în momentul în care a omorât-o pe Carole, s-ar putea transforma în turbare. Doar că la el s-a interiorizat cumva și a avut drept rezultat un plan teribil, de natură teroristă. Garnier a pierdut contactul cu realitatea.

— Iată un motiv în plus, îi cântă Camille în strună cu blândețe. Dacă nu e vina ei...

Suspectul ridică din sprâncene. Anchetatorul îi explică:

— Dacă tu crezi că mama ta are circumstanțe atenuante, de ce nu aștepți până la proces? Depui mărturie în favoarea ei, psihiatrii arată că a avut un moment de rătăcire, că n-a avut discernământ și...

— Și o bagă la nebuni. Nu, merci.

Camille își trage scaunul mai aproape.

— Ascultă-mă, Jean. Prima bombă n-a făcut prea multe ravagii, dar nu te-ncrede că data viitoare o să ai același noroc. (Îi stă pe limbă să adauge: „Nici noi", dar se abține.) Pentru moment, autoritățile se mulțumesc să facă planuri. Pentru că ai cerut să vorbești cu mine, sunt în expectativă, dar dacă eu nu obțin niciun rezultat palpabil, și asta suficient de repede, or să treacă la fapte... Și pot să te asigur că tipii pe mâna cărora vei ajunge nu au deloc simțul umorului.

Se apropie și mai mult, iar Jean se apleacă înspre el, ca și cum ar vrea să afle un secret.

— Crede-mă, Jean, tipii ăia pot fi foarte-foarte răi...

Apoi se îndepărtează. Garnier a pălit. Buza de jos îi tremură ușor.

— N-ar trebui să te încăpățânezi, Jean. N-o să-ți dea nimeni în veci ce-ai cerut.

Celălalt înghite cu greutate.

— M-ar mira, zice apoi. Stai să vezi...

Ora 22:05

Judecătorul s-a mișcat repede. Rosie Garnier, patruzeci și șase de ani, muncitoare, închisă la Fleury-Mérogis, a fost adusă în doi timpi și trei mișcări.

Au lăsat-o într-un birou gol, pe un scaun. Nimic în afară de acel scaun. Dacă ar vrea cineva să se așeze în fața ei, ar trebui să-și aducă un scaun. Asta și face Camille. Târăște mai degrabă scaunul greu, de fier. Scârțâitul picioarelor pe podeaua de beton o face pe Rosie să se încrunte. În momentul următor, el sare pe scaun ca piticul din Twin Peaks[8].

Deschide dosarul pe genunchi. Se uită la fotografia ei din anul precedent, chiar înainte de încarcerare. Azi are vreo douăzeci de kilograme mai puțin, dar vreo zece ani în plus, o față subțiată, epuizată, cearcăne negre. Pare nedormită, prost hrănită. Închisoarea pentru femei e roz doar în visele bărbaților. Părul, tăiat parcă cu ciobul, e o combinație de alb și gri, semănând cu o perucă plină de praf.

Rosie.

Dosarul de instrucție oferă informații despre toată povestea. Tatăl ei i-a dat acest nume în 1964, anul când Gilbert Bécaud, idolul său, cânta *Rosie și John*. Rosie, înduioșată, a continuat tradiția numindu-și fiul John.

— Nu i-a plăcut niciodată... i-a spus ea judecătorului. Totuși era un cântec tare frumos...

Camille nu se poartă cu mănuși.

— Fiul dumneavoastră pretinde că a pus șapte bombe. Prima a distrus jumătate de stradă din arondismentul 18. Au mai rămas șase. Ne amenință cu un carnagiu.

Nu e convins că ea înțelege ce i se spune. Așa că alege metoda cea mai rapidă, care închide toate porțile.

[8] Celebru serial din anii 1990, regizat de David Lynch.

— Ne va spune unde a plasat celelalte bombe, dacă suntem de acord să vă eliberăm pe amândoi. Ceea ce e imposibil. Im-po-si-bil.

Rosie pare să înghită cu greutate toate astea: bombe, fiul ei, libertate, imposibil. Camille forțează nota.

— Jean n-o să obțină nimic, în afară de faptul că va fi închis pe viață.

Se dă înapoi ca și cum ar fi terminat tot ce avea de spus. Restul nu mai e treaba lui.

Rosie dă din cap. Șoptește ca pentru sine.

— Nu e un băiat rău, Jean...

Nu reușește să-și imagineze cum ar putea băiatul ei să facă așa ceva. Camille rămâne nemișcat. Durează aproape un minut până când ea conștientizează, pălește și întredeschide gura, scoțând un „Oh" plin de durere, aproape mut. Moment propice pentru Camille ca să reînceapă să vorbească.

— Dacă ne ajutați, tribunalul va ține cont de asta, în cazul amândurora. Eu mă gândesc mai ales la el. Să accidentezi o tânără pe un scuter e una, să pui bombe în Paris e cu totul altceva. Dumnevoastră ați putea ieși în câțiva ani, dar dacă una dintre acele bombe mai explodează, Jean nu mai are nicio șansă de a scăpa, niciodată. Niciuna. Are douăzeci și șapte de ani și-l mai așteaptă cincizeci de închisoare.

Camille i-a citit profilul psihologic. Nu e ceva cu care se poate lăuda. Nivel de educație foarte scăzut, inteligență limitată, capacitate de gândire la fel, impulsivă, afectivitate dezechilibrată, canalizată exclusiv asupra fiului... O observă cu atenție și-și dă seama că a avut dreptate de la început. E o femeie simplă din toate punctele de vedere.

Treaba asta e întotdeauna greu de suportat. Să fii genul care inspiră milă, să-ți fie rușine de tine însăți.

Camille mai are totuși o nedumerire.

— În legătură cu bombele. Știați de ele?

— Jean nu-mi spune niciodată nimic!

O spune ca pe ceva absolut normal. Ai zice că vorbește despre o problemă domestică.

— Doamnă Garnier, vă dați seama în ce ați intrat?

— Pot să vorbesc cu el?

E tot ce are de zis. Judecătorul e de părere că mama și fiul trebuie confruntați fără întârziere. Camille nu e așa de convins.

— Pot să-l văd pe Jean? insistă ea. Să vorbesc cu el...

Tehnic vorbind, judecătorul are dreptate, asta trebuie făcut. Confruntarea e necesară. Mama e pârghia ideală, singura persoană din lume capabilă să-l convingă.

Totuși, Camille nu se poate hotărî. Vocea lui Rosie are ceva fals. Ceva nu e în regulă și atâta timp cât nu știe ce...

— Mai vedem, îi răspunde deci. Mai vedem...

Judecătorului îi explică faptul că o confruntare ar putea fi contraproductivă în acest moment.

— Femeia e extrem de afectată de statul în închisoare. El se teme probabil de asta, pentru că a vizitat-o doar o dată, la început și apoi nimic... Îi scrie în fiecare săptămână, dar atât. Când o s-o vadă în starea asta, există toate șansele să vrea și mai mult s-o scoată de aici...

Judecătorul îi dă dreptate. Trebuie să aștepte.

Ora 22:15

— Încă șase bombe? Câte o explozie pe zi, asta vrei să spui?

E, cu siguranță, o informație greu de digerat.

— Și o vrea și pe mama lui?

— Da, domnule prim-ministru.

— Are impresia că o să-l expediem în Australia și apoi o să așteptăm cuminți o carte poștală cu adresele bombelor? E nebun sau ce?

Apoi dintr-odată: embargo. Nimeni nu poate spune dacă e decizia corectă, dar în orice caz nu au altă soluție.

— Găsiți o explicație oficială pentru explozie, hotărăște prim-ministrul, ceva plauzibil. Scrieți-mi un comunicat, descurcați-vă. Să câștigăm timp. Iar dumneavoastră, i se adresează tipului de la Antitero, ă... faceți ce aveți de făcut.

Dă să iasă, dar se întoarce.

— Opriți toată nebunia asta.

În traducerea liberă a șefului de cabinet:

— Strângeți-l cu ușa pe Jean Garnier. Tare de tot.

Tipul de la Antitero se ridică și iese fără să spună niciun cuvânt.

Tăcere. „E lată rău!" se simte plutind în aer.

Și totuși, nimeni nu știe să spună de ce, poate din cauza faptului că a venit pe nepregătite, a violenței situației, a felului ori a rapidității cu care se petrec lucrurile, dar toată lumea își imaginează la unison consecințele dezastruoase care, în politică, au cea mai mare șansă de a se produce.

Există o grămadă de planuri pentru situații de urgență sau chiar de catastrofă care prevăd modul de

operare în cazul unor evenimente de amploare. În timp ce se așteaptă reacția lui Garnier, lucrurile trebuie puse în mișcare. Poate va trebui activat chiar planul ORSEC[9]; trebuie demarate inventarul și analiza eventualelor riscuri ale posibilelor explozii și pregătirea unui dispozitiv operațional de mobilizare...

Ora 22:40

Mărturiile continuă să-i vină pe bandă rulantă, dar Louis nu reușește deloc să reconstituie mișcările lui Jean Garnier din ultimele săptămâni.

— Nu se vede cu nimeni, îi explică lui Camille. Singurii lui tovarăși sunt cei de la fotbal și niciunul nu l-a mai văzut de săptămâni întregi. Din declarațiile vecinilor, după arestarea mamei lui pleca și se întorcea, făcea cumpărături prin cartier, dar nimeni n-a observat nimic deosebit. Am trimis o echipă să verifice la magazine, la garaj... Jean e genul de client pe care nu-l remarcă nimeni, de care nu-și amintește nimeni. După ce Clémence l-a recunoscut în mod oficial, toată lumea crede că portretul robot trebuie difuzat în presă, ca să facem apel la posibilii martori. Totuși, ce te faci cu embargoul? Ordin de la minister. Autoritățile țin foarte mult la formalități. Portretul cuiva care amenință cu bombe apărut în ziarele de dimineață înseamnă panică asigurată.

— Panică de o parte, masacru de alta, zice Camille. N-aș vrea să fiu în pielea factorilor de decizie...

[9] Plan de acțiune a autorităților franceze în caz de dezastru.

— O să-l fiarbă în suc propriu cât de curând. Nu există prea multe persoane capabile să reziste în fața genului ăsta de „specialiști".

— Genul ăsta de abordare n-o să ne fie de prea mare folos, îi atrage atenția Camille de lângă mașina de cafea. Tipul ăsta gândește la modul simplist, dintr-o bucată. Poziția lui e inexpugnabilă pentru că e rudimentară, total refractară la nuanțe. Pentru el ori e albă, ori neagră. Băieții răi n-or să aibă câștig de cauză, pun pariu.

Că tot veni vorba de băieții răi, Camille se uita la ceas din ce în ce mai des, nerăbdător să scape de toată nebunia.

Patru tipi intră în sfârșit pe ușă, fără să bată.

Brigada Antitero e gata să preia ștafeta.

Toți patru arată ca niște buldozere în acțiune. Felul în care se mișcă, hotărârea, privirile, precizia gesturilor, totul intimidează. Jean îi privește impresionat. A prevăzut o grămadă de chestii și pare că totul decurge conform așteptărilor. Totuși, datele problemei nu mai sunt aceleași. Într-o fracțiune de secundă e ridicat în picioare, cu mâinile încătușate la spate, cu o cagulă pe cap, făcut pachet. În mijlocul celor patru namile, pare să fi pierdut dintr-odată cel puțin zece centimetri în înălțime.

Mesajul e clar. Au schimbat foaia.

Camille nu zâmbește, dar se simte ușurat. La mai puțin de treizeci de secunde de la intrarea lor în birou, specialiștii au dispărut cu Jean Garnier cu tot.

Îl salută pe colegul lui, comandantul Pelletier, un tip masiv, cu un cap pătrățos și mustață înspicată, după moda secolului trecut.

— Distracție plăcută...

Pelletier rămâne serios. E în elementul lui. E ultimul care iese. N-a scos niciun cuvânt.

Ora 23:15

Camille pleacă spre Anne, dar se oprește din drum cuprins de neliniște și scoate mobilul.

— *Durează mai mult decât am crezut*, scrie el un mesaj, *îmi pare rău... Poate la noapte... Pot?...*

N-a stat prea mult să se gândească. Nu că nu i-ar fi plăcut să meargă la ea, dimpotrivă, să se întindă lângă ea în pat, să-i simtă aroma, s-o atingă... dar nu, rămâne neclintit, preocupat. Nu reușește să-și dea seama ce nu-i în regulă. Se gândește o clipă la cei de la Antitero, experții; nu poți ști de ce sunt în stare într-o situație de felul ăsta. Probabil că vor avea câștig de cauză.

Totuși...

Răspunsul lui Anne: *Vino, oricât de târziu...*

Ezită câteva clipe; nu, o s-o mintă în continuare. O să se ducă acasă.

Doudouche face pe nebuna. Nicio surpriză. Încearcă s-o împace, fără succes. Mereu se întâmplă la fel, când ajunge târziu, ea nu-l bagă în seamă în semn de protest.

E de-a dreptul epuizat. Se lungește pe canapea, dar nu reușește să adoarmă; nu-i place că a mințit-o pe Anne. Mai ales că n-a avut niciun motiv. Ori poate c-a avut. Poate că nu ar fi fost atent la ea; nu te mai ocupi cu ancheta, își repetă, dar degeaba, stă pe canapea cu Doudouche în poală, desenând (așa face tot timpul, peste tot sunt aruncate schițe, tușe de-abia începute; îl ajută să gândească, întotdeauna a făcut la fel, reproduce din

memorie tot ce vede, ceea ce-l ajută să înțeleagă mai târziu miezul lucrurilor).

În munca lui, există fapte și rezultate ale acestora. Nu că ar fi genul prea încrezător în sine, e mai degrabă plin de îndoieli, dar își ascultă instinctele, dă importanță primelor impresii. Nu poate altfel.

Acum, de exemplu, creionează chipul lui Rosie, apoi pe al lui Jean, pentru a și le întipări în memorie. Ea, cu un aer de prostie amestecată cu încăpățânare, el, ceva mai complex. Aceeași încăpățânare, dar dublată de calcul rece. Aceeași hotărâre. La ea e mai mult obstinație, la el, voință. Niciunul nu inspiră încredere. Mortali ca veninul.

Uitându-se la cele două portrete, Camille se întrebă ce fel de relație e, de fapt, între ei.

Rosie o omoară pe iubita fiului ei și acesta declanșează teroarea pentru a o elibera... Puse cap la cap, cele două piese nu se potrivesc. Sunt disproporționate. „Nu te mai ocupi de anchetă." Mai bine.

Pentru Jean Garnier însă, lucrurile nu merg la fel de bine. Trebuie că în ultimul sfert de oră a trecut prin momente dificile. Camille se oprește din desenat. Lucrurile pe care le știe despre tehnicile de interogare îi produc frisoane. Nimeni nu o spune cu voce tare, dar poți ghici că un tip care amenință cu detonarea unei serii de bombe în plin Paris va avea mult de suferit. Îți vin în minte: simulacru de înec, proba peretelui, baie cu furtunul, izolator, muzică hard rock la nesfârșit la volum ridicat... Oare o fi adevărat?

Gândește-te la altceva, schimbă perspectiva. E una din metodele lui preferate. O anchetă înseamnă a privi realitatea dintr-un anumit unghi, așa că el încearcă să vadă lucrurile altfel. Reproduce din memorie o fotografie

din dosarul lui Rosie; cea a fetei ucise, Carole. Se concentrează asupra părului care, rară cruzime, îi cade pe umeri în valuri aproape perfecte, în ciuda dârei de sânge ce străluceşte pe sub şuviţele care par să aibă o viaţă a lor. Un păr de un blond copilăresc, care în cazul fetelor moarte e mai rău ca orice. Şi acolo, dedesubt, vizibil pe hârtie, gâtul zdrobit.

Oboseala îl doboară în sfârşit, aşa îmbrăcat, cu Doudouche ghemuită pe pieptul lui.

Pe la 4 dimineaţa când sună telefonul, înţelege de ce nu s-a dus la Anne, de ce nu s-a dus la culcare.

Intuiţia nu l-a înşelat nici de data asta.

Doudouche refuză să se mişte, aşa că o împinge uşor la o parte, în ciuda protestelor ei. Simte oboseala până în măduva oaselor, dar se străduieşte să se ridice şi să răspundă cu o mână. Cu cealaltă începe deja să se dezbrace, să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Va trebui să facă un duş rapid.

La telefon, judecătorul. Ştia că va fi el. Trebuie să plece. Jean Garnier nu mai vrea să aibă de-a face cu cei de la Antitero. Nicio surpriză. Îl vrea pe Verhoeven, pe nimeni altcineva. Întrebarea pe care şi-o pune comisarul-şef: de ce i-au acceptat cererea?

— Pentru că nu mai avem timp, îi explică judecătorul. Garnier zice că următoarea bombă e programată pentru ora 15. Deci mai puţin de douăsprezece ore la dispoziţie.

După ce închide îl trezeşte pe Louis, Louis cel bun la toate, care trebuie să se îmbrace şi să vină în fugă.

— Bine, zice acesta, dar o bombă peste douăsprezece ore nu e nimic nou! Garnier ne-a prevenit de la bun început: una pe zi, nu?

— Ba da. Nu ştiu cum au făcut dragii noştri colegi de la Antitero, şi nici nu vreau să aflu, dar Garnier a început să vorbească. Apoi s-a încăpăţânat ca un catâr şi nu mai vrea să spună nimic nimănui. Mă cere pe mine şi zice că nu e negociabil.

— Le-a spus unde se află următoarea bombă?

— Da, de-aia ne-au chemat. Zice că a pus-o într-o şcoală.

A doua zi

ora 4:55

Așezat, cu brațele încrucișate și bărbia sfidător ridicată... Lui Pelletier, comandantul de la Antitero, i se pare că îndepărtarea lui de la conducerea anchetei e un afront personal. La intrarea lui Camille, se ridică și parcă se înălță pe vârfuri ca să-l privească și mai de sus. Camille îi cunoaște stratagemele de mai bine de cincisprezece ani, dar tot îl enervează. Dar ca să-l impresioneze i-ar trebui mai mult decât atât și oricum e prea obosit să riposteze. Ca să nu mai vorbim de faptul că șicanele astea între departamentele de poliție au ajuns deja un clișeu. Ridică deci ochii și îl fixează pe Pelletier. Brigada Antitero nu e un simplu serviciu, e o misiune; spre deosebire de voi, gaborii, noi suntem experți. Dacă noi nu reușim, nimeni nu poate. Iată ce „urlă" privirile lui Pelletier.

Camille îl compătimește. Sincer. De câte ori n-a fost el însuși îndepărtat din anchete sau amenințat că va fi...

Mă rog, nu e timp de așa ceva, cu celălalt de față. E vorba de un bărbat important. O să-i zicem Celălalt, cu majusculă. Dacă Pelletier dă pe dinafară de nervi, Celălalt degajă siguranță de sine și ștaif de cabinet ministerial; la 5 dimineața arată ca scos din cutie, de o tinerețe descurajantă, ajuns într-o poziție de putere la treizeci de ani, cu tot ce presupune asta, familie, talent, voință, muncă,

ambiție și noroc, genul de cocktail șocant, care nu-ți dă timp de reflecție. Freza, costumul, pantofii, ținuta, ceasul de mână, totul e o poză, din cap până-n picioare. Camille închide ochii și-i strânge mâna uscată. Cel puțin Pelletier, cu toată furia și frustrarea lui, arată uman...

N-ajunge cu gândurile prea departe, că Louis își face și el apariția în birou.

Schimbare de decor dramatică, ai putea spune că totul se răstoarnă la 180 de grade. Bomba lui Garnier a avut probabil același efect. Pelletier nici n-a clipit, dar Celălalt pălește brusc și începe să se micșoreze, să intre în pământ; încă puțin și ar ajunge de înălțimea lui Camille. Bâiguie ceva în timp ce se apropie de Louis și dă mâna cu el. Louis i-l prezintă șefului său:

— Am fost împreună la ENA, explică el.

Camille va afla mai târziu că Louis terminase șef de promoție, în timp ce Celălalt se târâse undeva la coada plutonului; chiar dacă a reușit ulterior în viață, un complex de felul acesta e greu de înlăturat. Louis dă ușor din cap spre el. Te ascultăm, e rândul tău.

Bun, deci Brigada Antitero a făcut tot ce-a putut, bla-bla-bla (totuși nicio privire spre Pelletier, mort la datorie), dar trebuie să fim realiști, chiar ministrul însuși, bla-bla-bla, strategia, moment delicat pentru cei din Guvern, bla-bla-bla... Camille e deja sătul până-n gât, nici nu mai așteaptă să-și încheie tirada.

— Bine, bine, murmură.

Apoi, fără niciun avertisment se întoarce pe călcâie, părăsește biroul, o ia pe un culoar, deschide o ușă... După primul moment de surpriză, toată lumea se precipită pe urmele lui, dar se lovesc de el și rămân în prag pentru că Jean Garnier nu e deloc plăcut la vedere.

Fără îndoială că tocmai a ieșit din mâna specialiștilor în interogatorii.

Camille caută un cuvânt care să-l descrie: greu încercat? Murat? Extenuat? Abrutizat? Toate la un loc și, în plus, ajuns la capătul puterilor; vânătăile bat în violet și, chiar dacă nu i se vede decât fața tumefiată, poți bănui ce are pe sub haine...

Camille se uită la el și încă o dată simte că nu e ceva în regulă.

Dar ce?

Nu reușește nicicum să pună degetul pe „rană".

O fi surâsul relaxat, care vrea parcă să spună: am câștigat, îl voiam pe Verhoeven și iată că e aici, experții s-au făcut de râs... Și totuși, ceva din surâsul acela... În ciuda stării în care se află...

Camille trântește ușa în urma lui, înaintează și se proptește cu mâinile de masă:

— Gata cu învârtitul în jurul cozii, dragul meu Jean. Ai zis că ai ceva să-mi spui, chiar ai insistat că trebuie să mă vezi: sunt aici, te ascult. Ai șapte secunde. Câte una pentru fiecare bombă. Dup-aia plec, te las din nou pe mâna „experților" și mă duc să mă culc. Unu, doi, trei...

Numără repede.

— Patru, cinci...

Se ridică.

— Șase...

Se dă un pas înapoi, gata să iasă.

— Bomba, cea de la școală... reacționează Jean.

Vocea lui nu trădează nimic din epuizarea care i se citește pe față.

— Am fixat-o la nouă. În dimineața asta.

Creierul lui Camille anticipează cantitatea enormă de lucruri pe care ar trebui să le facă în mai puțin de patru ore.

— Bun, asta ne-ai mai spus-o, nu-i nicio scofală. Vreau ceva nou, original, dacă nu, te dau din nou pe mână comandoului morții, și...

— De fapt am pus-o într-o grădiniță, îl întrerupe Jean.

Camille se agață de masă, ametit.

— Unde, nebunul dracului?! În ce loc?

Jean întinde palmele. Asta e tot.

Înnebunit, comisarul-șef se gândește la vârsta copiilor de grădiniță, doi ani, trei, patru? El n-are copii. Doamne, o grădiniță... Ce nebunie. În Paris sunt mai mult de trei sute! Când încercă să se gândească la victime, îl ia cu amețeală. Cum ar putea cineva să facă așa ceva? Jean fixează tavanul. E clar că pentru el nu contează nimic altceva decât el, mama lui, cererea pe care a făcut-o. După ei, potopul, moartea a sute de copilași nu i se pare prea mult ca să-i plătească un bilet spre Australia... Camille simte că are chef să-l omoare. Ar putea să încerce să-l convingă, dar știe că nu ar avea sorți de izbândă. Surd și mut. În timpul interogatoriilor a încercat totul, să-l impresioneze, să-l înspăimânte, să-i trezească mila, compasiunea, complicitatea, l-a dat pe mâna durilor ălora. Nimic.

— Știți prea bine ce pretenții am, reia Jean. Depinde numai de voi. Am impresia că încă nu sunteți convinși, nu știu ce-ar mai trebui...

Dă din cap a neputință.

— Până una alta, dacă mai aveți nevoie de mine, reia imperturbabil, ar trebui să mă lăsați să dorm un pic.

Căutușele sunt prea strânse ca să se poată sprijini pe antebrațe, așa că se apleacă și pune capul direct pe masă. Închide ochii.

Instantaneu începe să respire lent, egal.

A adormit.

Ora 5:25

Funcționari, tehnicieni și ingineri au fost dați jos din pat, li s-au pus la dispoziție mașini, motociclete care să deschidă drumul, s-au redeschis birouri, s-au activat sisteme informatice, au fost mobilizate toate forțele disponibile. Dar oricât de repede s-ar mișca, o treabă de genul ăsta cere timp. Mult.

În ultimele șase luni, la aproape toate grădinițele din capitală s-au făcut reparații, administratorii au explicat că au dorit să profite de vacanță. Trebuie luate în calcul, desigur, și lucrările din preajma grădinițelor, străzile limitrofe, parcările etc. Cel mai greu e să judeci importanța acestor lucrări; trebuie vizate cele care au durat mai multe zile și au necesitat săpături și gropi care să-i permită lui Garnier să plaseze o bombă de asemenea mărime. Într-una s-a refăcut rețeaua electrică, în alta instalațiile sanitare. Pune pe masă planurile, cere părerea specialiștilor care se consultă cu febrilitate: e posibil să pui o bombă aici sau nu? Presiunea e infernală. Unul a făcut chiar o criză de nervi.

— Nu puteți să-mi cereți așa ceva!

O astfel de responsabilitate l-a copleșit, e prea mult pentru el; du-l acasă, cheamă-i adjunctul. Sunt vreo

cincisprezece, de toate specialitățile, sticlărie, instalații, terasamente, acoperișuri... O bombă: posibil? Sau nu?

Pentru moment, nu găsesc nicio grădiniță în care sau pe lângă ea să se fi săpat gropi în ultimele opt luni.

Dacă iei în calcul toate posibilitățile unde se poate plasa un obuz — canale de scurgere, pivnițe, subsoluri, parcări subterane etc. — înseamnă să cauți acul în carul cu fân.

— Nu reușim s-o găsim, Jean... mărturisește Camille.

Tânărul fixează pendula de pe perete.

— E doar o chestiune de timp. O s-o găsiți, cu siguranță.

Și nu se-nșală.

Pentru că, un sfert de oră mai târziu, în celălalt capăt al Parisului, într-un birou al prefecturii, un tip ridică receptorul și lovește nervos cu pumnul în masă până când cineva se gândește să răspundă de partea cealaltă a firului:

— Gata, am găsit-o!

În momentul în care îi parvine informația, Camille se precipită spre sala de interogatoriu, deschide ușa în trombă, se repede la Jean și îl apucă de umăr. Înspăimântat, acesta încearcă să-și protejeze fața, dar mâinile îi sunt încă legate de masa de fier.

— Grădinița Charles-Frécourt? urlă comisarul-șef. Asta e? Frécourt, în arondismentul 14?

Tehnicienii continuă să perie fișierele, dar n-au putut-o găsi decât pe asta, din strada Philibert-Beaulieu. Totul corespunde. În urmă cu trei luni, prăbușire de teren, într-o parte a curții de joacă. Înnebunită, directoarea a sunat la Primărie, care a chemat tehnicienii, ce au contractat o firmă. Părinții copiilor au intrat în panică văzând asfaltul prăbușit de parcă ar fi fost lovit de un

meteorit. S-au pus bariere, s-a constatat o fisură în țevile de canalizare, care a subminat terasamentul și, patru zile mai târziu, profitând de sfârșitul de săptămână, s-au făcut săpături; în fapt, lucrarea a durat o săptămână întreagă, în care copiii au stat agățați de barieră, la douăzeci de metri de muncitori, zgâindu-se ca la un spectacol.

Jean Garnier nu scoate nicio vorbă. Se uită fix la Camille, apoi coboară privirea.

Ora 5:40

De data asta, gata cu precauțiile, nu mai e timp de așa ceva. Locuitorii din cartier și ziariștii vor primi explicații mai târziu. Acum trebuie să intervină de urgență, să găsească bomba, s-o dezamorseze. Toată lumea se uită la ceas alergând spre grădiniță. Poliția a închis toată strada Jardin-Beaulieu, pompierii își fac și ei apariția în mulțime și, în spatele lor, muncitorii. Geniștii de la Protecția Civilă scanează deja curtea.

Basin a întins planurile clădirii direct pe pământ și dă ordine în timp ce vorbește la telefon cu Verhoeven.

Nu vede deloc lucrurile la fel ca toți ceilalți.

Camille resimte îndoielile lui ca pe niște lovituri de pumn.

— Ce vrei să spui? întreabă.

Ora 6:20

— Muncitorii au deschis groapa, i-a explicat Camille judecătorului de instrucție, dar toată lumea știe deja că s-au

înșelat. E prea strâmtă ca Jean să se fi putut strecura ca să plaseze, fără să fie văzut, un obuz de asemenea mărime.

De altfel, Jean însuși le-a confirmat.

— Nu m-ați lăsat... Urma să vă spun.

Să-ți vină să-l omori pe loc.

Ca urmare, judecătorul cere imperios ca suspectul să fie confruntat fără întârziere cu mama lui și Camille nu mai are niciun motiv să se opună.

Rosie arată și mai rău decât prima oară. Slabă, smochinită. Fața ei trădează o frământare interioară intensă. Camille zăbovește câteva momente ca s-o mai privească încă o dată și să-și pună a mia oară aceleași întrebări. Ce se ascunde oare în spatele morții iubitei lui Jean și această amenințare cu un val de explozii?

Ce secret au cei doi, mama și fiul?

Singura posibilitate de a afla e să-i aducă unul în fața celuilalt. Cu toate că-i mai despart doar trei ore de următoarea explozie, Camille nu reușește să înțeleagă. Are impresia că stă pe marginea prăpastiei și nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să sară în gol. E gata să debordeze de furie, dar împotriva lui însuși.

— Fiul tău a pus bomba într-o grădiniță, doamnă Garnier! Înțelegi ce înseamnă asta?

Îi explică. Chiar dacă află unde anume, nu mai au timp s-o dezamorseze.

Liniște.

— Mai e totuși timp să evacuăm, înțelegi? În caz contrar, va exploda cu zeci de copii înăuntru...

Rosie dă din cap. Înțelege.

— Trebuie să aflăm urgent despre ce grădiniță e vorba!

Pare gata să izbucnească în plâns, dar se abține, își controlează respirația. E ca o ușă închisă.

— E aici? întreabă totuși.

Camille deschide. Când o zărește, Jean pune capul în pământ. Polițiștii care îl păzesc se dau înapoi. Camille o prinde pe Rosie de cot și o conduce spre scaunul pe care ea se lasă să cadă. De cealaltă parte a geamului și pe monitoarele care surprind scena, treizeci de persoane își țin respirația.

Rosie se uită fix la fiul ei. El se încăpățânează să fixeze peretele undeva, deasupra ei. Apoi ea întinde mâinile și le lasă să alunece pe masă, căutând să le atingă pe ale lui, prinse în cătușe. Două mici stafii albe și lipsite de viață care se târăsc înainte, poticnindu-se pe suprafața rece de fier și oprindu-se în momentul în care Rosie, literalmente distrusă, nu se mai poate mișca. Cu fața lipită de masă și mâinile întinse, la distanță de nici douăzeci de centimetri unele de altele, e iadul, mai ales în tăcerea asta apăsătoare care pare să oprească timpul în loc.

Femeia plânge. Nu se aude nimic altceva.

Jean stă țeapăn, extrem de palid, n-a schițat nicio mișcare, nu se uită la ea, pare pe altă lume, în afara tremuratului pe care îl poți observa și la unii câini și despre care nu știi dacă e o stare normală sau boală. În cazul lui, acest tremurat din tot corpul e ca o transă. Camille nu poate observa decât două lacrimi rotunde, grele, curgându-i în jos pe obraji, singurul semn al unei stări de emoție extrem de intense, încărcate de o nuanță de însingurare teribilă.

Rosie lungită pe masă, Jean drept și țeapăn. O scenă care ar putea dura ore întregi, chiar zile.

Camille simte nevoia să se uite la ceas, dar nu poate scăpa de senzația că acolo în fața lui se petrece ceva anormal.

Fața femeii nu trădează nefericire. Închide ochii, dar nu ca o persoană greu încercată. Asta pentru că în sfârșit și-a revăzut fiul? Ori că s-a văzut prinsă alături de el într-o situație fără ieșire? Camille scrutează încordat acel chip pe care, în mod bizar, i se pare că vede umbra copilului de altădată.

Și brusc, înțelege.

Surâsul ei nu e unul de tristețe, nici de angoasă, nici măcar de ușurare, e unul de victorie.

De altfel, Rosie înalță capul, cu mâinile încă întinse, fără să-ncerce să-și șteargă lacrimile, se uită la fiul ei care continuă să privească fix un punct de deasupra ei și zice cu tandrețe:

— Eram sigură că n-o să mă abandonezi.

Vocea ei e foarte profundă, densă.

— O să reușești, sunt convinsă...

Înțelegând că această confruntare se transformă într-o capcană, Camille reacționează rapid. Rosie ridică tonul:

— Te iubesc, știi, nu?

Comisarul-șef e deja deasupra ei, o apucă de umeri, dar ea se ține de masă. Strigă:

— Nu te am decât pe tine, Jean. Nu mă lăsa!

Camille o trage cu toată forța, dar ceea ce îi îngheață sângele în vene e râsul ei, un râs de nebună, delirant, surescitat.

— Știam că o să vii să mă cauți, Jean! Eram sigură!

Nebunia e generală.

Louis părăsește primul sala de observație. Se repede și deschide ușa camerei de interogatoriu, urmat de încă trei colegi, încearcă s-o urnească pe Rosie, dar ea se prinde de masă, urlând („Jean! Nu mă lăsa!"). Reușesc

s-o desprindă, ea se prinde de spătarul scaunului („Nu mă abandona!"). E imposibil de luat de acolo, suspinele îi taie respirația („Nu ne pot face nimic, micuțul meu!") și, cum nu reușesc s-o ridice, o târăsc pe podea spre ușă, ea se agață de toc, trebuie să-i desprindă degetele, unul câte unul, în timp ce urlă și mai tare. Ce spectacol jalnic!

Jean nu face altceva decât să privească înainte.

N-a schițat niciun gest. Imposibil de spus ce e în sufletul lui.

Ora 7:00

Farida e o femeie simpatică, dar dezordonată, toată lumea o iubește, dar zău... Începe ceva într-un loc, continuă într-altul, lasă lucrurile neterminate, nu știi niciodată în ce stadiu se află. În mod normal începe la 9:00 și din punctul ăsta de vedere nimic de zis, e punctuală. Dar, în loc să se concentreze asupra sălilor de clasă, așa cum i s-a spus de sute de ori, ea lustruiește cafetiera, șterge praful în cabinetul directoarei, spală pe jos în cancelarie, pe hol, apoi geamurile, trece de la o sarcină la alta într-o ordine pe care nimeni n-o înțelege. Drept pentru care, atunci când începe să apară lumea, intră în panică, aleargă nebună în toate părțile, dar e incorigibilă, a doua zi lucrurile se petrec în același fel. I s-a făcut morală de zeci de ori, dar degeaba, problema e de structură mentală, așa e Farida și pace. Doamna Garrivier, directoarea, e depășită de situație. Săptămâna trecută a anunțat-o că a cerut Primăriei să fie înlocuită. Lipsită de ranchiună, Farida i-a zis că înțelege că o să fie transferată la sala de sport, ceea nu nu-i convine deloc, nu-i place atmosfera

de acolo, mirosul de cataplasme cu eucalipt și camfor, sala de dușuri cu gresie pe jos... N-a aflat deocamdată că oricum urmează să fie transferată la sala de sport, pentru că în câteva ore nu va mai fi nevoie de nicio curățenie întrucât grădinița însăși nu va mai exista. Spulberată. Știind lucrul ăsta, e chiar jalnic s-o vezi pe Farida ștergând măsuțele, chiuvetele de-o șchioapă în care copilașii se spală pe mâini, toaletele făcute parcă pentru cei șapte pitici. Să știi că toatea astea vor dispărea ca un fum...

Obuzul de 140 de milimetri e plasat la mai puțin de un metru dedesubtul holului principal care duce în clase. E vorba despre un beci în care nimeni nu mai coboară pentru că nu poți depozita nimic acolo, tavanul e prea jos și, în plus, e și inundabil. S-a încercat totul, dar degeaba, de la un an la altul se adună de la zece la treizeci de centimetri de apă. În urmă cu vreo zece ani, pe când Jean voia să-și ia diploma de electrician, făcea practică la o firmă care avea contract cu grădinița și a avut ocazia să coboare de mai multe ori în beci. După o vreme, firma a dat faliment, el n-a reușit să devină electrician, așa că a schimbat profilul la electromecanică, dar n-a uitat de respectiva grădiniță. Din cauza apei, a fost nevoit să pună bomba pe niște bucăți de piatră și pe niște bârne de lemn ce pluteau pe-acolo de vreo cinci ani. A fost chiar mai bine așa, pentru că bomba se găsește acum aproape la nivelul holului și explozia nu va întâmpina niciun fel de rezistență. Copiii apar la grădiniță pe la 8:15, doamna Garnier ține mult la punctualitate. Bomba e programată la 9:00.

Ora 7:15

Vor fi nevoiți să declanșeze procedurile excepționale, nu mai există altă soluție. În intimitatea biroului prezidențial (înconjurat de trei miniștri, un șef de Stat Major și înalți responsabili de la Protecția Civilă și Poliție), s-au propus cu glas scăzut soluții teribile pentru a scoate adevărul de la Jean Garnier.

Ca de obicei, s-a vorbit de substanțe psihotrope, de serul adevărului, de toate chestiile pe care le găsești în romane și, o dată în plus, toate au fost respinse de specialiști: prea multe variabile, încercarea de a separa adevărul de minciună ar dura prea mult...

Înainte să apuce să-și expună toate teoriile, președintele i-a întrerupt cu un gest al mâinii, e un tip pragmatic; nu că n-ar fi de acord, dar e deja prea târziu.

— Atuul lui e timpul, domnule președinte, precizează careva. Ne amenință cu o bombă pe zi și s-a predat după prima cu bună știință. Într-un interval atât de scurt, serviciile fac tot ce le stă în putere, dar...

Președintele nu-l lasă să termine.

— Sigur, sigur...

Nimeni nu știe ce crede el cu adevărat, dar o să afle în curând, pentru că povestea asta o să se lase cu victime. Nu numai în școli, magazine ori alte locuri în care Garnier și-a plasat bombele, dar și în sistem. Rareori se întâmplă ca o treabă de o astfel de amploare să nu facă victime colaterale în administrație.

Totuși, încă nu s-a ajuns acolo.

Președintele mai citește o dată nota informativă a ministrului de interne. E insuportabil să constați cât de lipsit de opțiuni ești!

Bun, nota informativă... Președintele dă din cap, da, planul ORSEC, cod precaut, elementar...

Trebuie acționat.

La 7:16 dă ordin să se pregătească evacuarea tuturor grădinițelor din Paris.

Toate.

Trei sute patruzeci și nouă. Patruzeci și cinci de mii de copii.

Mașinăria se pune în mișcare rapid; ordine pentru misiuni, pași grăbiți pe culoare, zumzet pretutindeni, telefoane sunând, interpelări dintr-un birou în altul. Trebuie organizate centrele de primire, securizate zonele din preajma grădinițelor, rechiziționate vehicule, găsit și băgat în priză personalul de intervenție, câteva sute de oameni. Pentru că nu e vorba doar de a interzice intrarea în locații, ci și de a găsi modalități de a organiza și grupa copiii, de a-i transporta în săli de sport, în spații ale municipalității, de a organiza aprovizionarea cu alimente, puncte de prim ajutor, ceva de dimensiuni colosale. În două ore! E aproape imposibil, dar în câteva minute, în momentul în care președintele va da undă verde, toate autoritățile implicate vor porni ofensiva. Și chiar au pregătirea necesară pentru a transforma totul într-o misiune de succes.

Numai că până atunci trebuie pus la punct un aspect mai urgent decât evacuarea propriu-zisă: comunicarea. În dimineața asta, parizienii se vor trezi aproape în stare de război; camioane de pompieri, dispozitive militare vor mișuna prin capitală în toate sensurile și oamenii vor fi informați că asupra copiilor lor plutește o amenințare cu bombă... Efectul e ușor de prevăzut, opoziția va sări în aer cerând explicații imediate, va sesiza Parlamentul.

Ce? Un singur nebun să reușească să-și bată joc de o țară întreagă, ați luat-o razna? Pe când era încă în opoziție, președintele ar fi adorat o situație de felul ăsta: un guvern incapabil să asigure securitatea copiilor noștri! Și care cedează în fața presiunilor unui singur individ! Succes garantat! „Cu un astfel de guvern, lașitatea nu poate fi surclasată decât de incompetență!" Ce-i mai plăceau astfel de fraze pe vremuri!

Azi e președinte, așa că trebuie să se descurce!

Se consultă cu consilierii în comunicare, cere părerea miniștrilor și ia în calcul felul în care el însuși va trebui să ia poziție. Se hotărăște. Prim-ministrul va vorbi primul, el va mai aștepta, vor vedea...

Și dintr-odată, totul se oprește.

Planul ORSEC e pregătit, gata și comunicatul pentru situații de criză, chiar și planul de ripostă la nivel politic. Apoi nimic. Totul din cauza lui Camille Verhoeven care a dat un telefon al cărui ecou a ajuns la Palatul Elysée cu viteza luminii.

În urmă cu doar patru minute, Garnier a vorbit, un Garnier epuizat, livid, cu vocea pierită, o șoaptă, obligându-te să te apropii ca să auzi mai bine ce vrea să spună. La capătul puterilor deja, întâlnirea cu mama lui l-a doborât.

— A doua bombă...

Camille a fost nevoit să se aplece, nu reușea să înțeleagă nimic și treaba asta nu-i plăcea deloc, îl făcea să se simtă ca un torționar care nu poate pricepe ce vrea să-i spună persoana pe care a torturat-o. În același moment, mobilul a început să-i vibreze în buzunar. „Rahat!" a reușit să exclame, în timp ce încerca să-l scoată rămânând în aceeași poziție. Un mesaj de la Anne: *Am*

petrecut toată noaptea singură... Urât. Ce sincronizare proastă!

— Ha, ce? întreabă apoi după ce a deslușit un *„sunt...“*.

Garnier îi șoptește în ureche:

— ... pentru că sunt băiat bun.

Camille se retrage surprins.

— Tu, băiat bun? Nu e chiar cuvântul care îmi vine acum în minte...

Garnier se clatină pe scaun, gata să cadă. Camille se apleacă din nou.

— Nu mai căutați, murmură tânărul. Grădinița...

Iată ceva nou. Comisarul-șef vâră telefonul înapoi în buzunar fără să răspundă. Minciuna e gata să cedeze în fața violenței situației. Camille simte o ușurare profundă, până în vârful degetelor.

— Ce, Jean? Nu e nicio bombă, nu?

Îi vorbește ținându-l cu mâna de ceafă.

— E într-o grădiniță... continuă Jean. Dar nu în Paris.

Se anulează totul, instantaneu, planul ORSEC, evacuarea. Situația trebuie reconsiderată.

Bomba e într-o grădiniță din provincie.

Catastrofă.

— Sunt șaisprezece mii de grădinițe în toată Franța, informează ministrul de interne. Două milioane de copii de evacuat. Imposibil.

Au întors problema pe toate fețele și, dacă nu cumva vor să provoace panică generală, nu pot în niciun fel să le transmită tuturor directorilor de grădinițe din țară: „Un nebun a pus o bombă într-o grădiniță, poate chiar în a voastră, și nu suntem capabili să-l oprim. Așa că ieșiți toți din clădire și îndepărtați-vă cât puteți de repede!“

Ministrul de interne e și el un om pragmatic.

— La care se adaugă părinți, bunici și rude, adică vreo trei milioane de adulți.

Ca să nu mai vorbim de faptul că nebunia se va propaga la întrega populație, pentru că vor fi nevoiți să explice presei că ăsta e doar începutul, că vor mai exploda încă cinci bombe și că nu sunt în stare să afle unde...

Pe deasupra n-au cum să cerceteze fiecare școală din țară. Ar însemna să răscolească întreaga Franță. Le-ar lua luni întregi.

Și cireașa de pe tort. Nici măcar nu au cum să știe dacă Garnier blufează sau nu.

Nu există altă soluție decât să aștepte până la 9.

Ce nebunie!

Polițiștii, politicienii, specialiștii, toată lumea simte nevoia să se așeze. Toți se gândesc la capacitatea democrațiilor moderne de a face față agresiunilor.

Basin i-a și spus lui Camille.

— Toată lumea crede că terorismul e ceva extrem de sofisticat. În fapt nu e chiar așa.

Ora 8:15

Lucas, Théo, Khalidja, Chloé, Océane și ceilalți se țin de mână și se îndreaptă către fundul curții. I-a luat săptămâni, nu, chiar luni întregi ca să obțină bonul de comandă de la Primărie, dar doamna Garrivier e genul încăpățânat. Visa de mult la o grădină de zarzavaturi, așa că a fost nevoită să pledeze, să dea explicații, să aducă argumente, Doamne, și totul pentru o nenorocită de tonă

de pământ și câteva pietre! Dar într-un târziu a reușit. În urmă cu câteva luni i-au făcut grădina. Copiii învață acum să cultive roșii, fasole, flori și le place la nebunie. Și doamnei Garrivier la fel; tatăl ei a fost agricultor.

Copiii au patru ani. În medie. Pentru că Maxine, de exemplu, are trei, în timp ce Sarah aproape cinci.

Grădinița are șase clase.

O sută treizeci și patru de elevi în total. Dar cei ai doamnei Garrivier (douăzeci de două de suflete) sunt în cel mai mare pericol pentru că se găsesc cel mai aproape de locul unde Jean a plasat bomba. Asta nu vrea să însemne bineînțeles că nu vor avea de suferit și ceilalți, dar cele mai multe victime vor fi chiar aici.

Putem să afirmăm chiar că sala lor de clasă va fi literalmente spulberată. Într-o secundă sau două. Acoperișul va fi străpuns ca o bucată de brânză, ca și cum ai trage o salvă de tun în el fără să-ntâmpine nicio rezistență, pentru că pereții de sprijin vor fi dărâmați de suflul exploziei; asemenea unei uriașe păsări negre, o bucată întreagă din acoperiș va zbura în aer, plutind un moment deasupra curții și prăbușindu-se apoi peste grădina de zarzavaturi.

Apoi va izbucni un incendiu și clădirea va arde complet în mai puțin de o oră.

Jean a ales să programeze bomba la 9:00. Din punctul lui de vedere, o alegere înțeleaptă, pentru că la acea oră toți copiii vor fi în clase, mai puțin cei ai doamnei Garrivier care se vor afla în grădină.

Ora 8:30

Camille se uită la Jean. Ezită între ranchiună, furie și brutalitate, dar în zadar.

Tânărul e epuizat, nu l-au lăsat nici să respire. Și totuși nu va spune nimic, va rezista, Camille e convins. Dacă a ținut piept experților, a trecut de ce era mai greu. Chiar și psihologul de serviciu nu mai poate face mare lucru, mulțumindu-se cu banalitățile obișnuite. Camille a răsfoit rapid profilul psihologic realizat de un expert cu care Jean s-a întreținut timp de o oră, care n-a putut scoate de la el nicio silabă și a trebuit să se mulțumească cu lectura dosarului și a celor câtorva rezultate ale interogatoriilor: personalitate dominată de idei fixe, introvertit, cu un control emoțional de invidiat. Halal știință, și-a spus Camille.

La confruntarea cu mama lui era încordat ca un arc.

În preajma lui Camille e relaxat. Chiar și privirea îi e mai calmă... Destul de ciudat. Pus într-o situație la fel de grea, oricine ar fi predat armele, dar luând în considerare starea lui în funcție de împrejurările în care se găsește, nu se poate spune că e chiar jalnică.

— Ceea ce mă intrigă, zice Camille, e că am citit în dosar că pe vremuri ai fost babysitter. Există mărturii în sensul ăsta. Dădaca ideală... Toată lumea, părinții, toți foarte mulțumiți.

Jean ridică circumspect din sprânceană.

— Da. Chiar că ai profilul unuia care poate pune o bombă într-o grădiniță.

Peste fața tânărului trece o umbră.

— Chiar ești un ucigaș de copii, Jean?

Acesta înghite în sec.

— Vezi bine că da...

Ora 8:53

A mai rămas mai puțin de o oră de așteptare dureroasă. Totuși nimeni nu stă cu mâinile-n sân, serviciile zbârnâie cu furie asemenea echipelor învinse care nu vor să capituleze și care se luptă până la fluierul final. Se caută în continuare indicii în trecutul lui Jean Garnier, dar mai ales locul în care ar fi putut plasa nenorocita de bombă. Principalul obstacol e acela că municipalitatea nu prevede o licitație sau o post-licitație de fiecare dată când începe o lucrare în instituțiile publice. Nu există niciun fișier centralizat în acest domeniu și atunci tot ce rămâne de făcut e s-o iei băbește, să dai telefoane în toate marile orașe, să trimiți mailuri în celelalte, ori faxuri care cu siguranță vor sfârși prin a fi ignorate, pentru că nu le poți transmite pur și simplu: răspundeți urgent, e posibil să aveți o bombă în grădinița din vecini... Nu trebuie mai mult pentru a crea panică și scandal. Iar pentru destinatari nu e nimic urgent în a răspunde solicitării ministerului în legătură cu niște lucrări efectuate în urmă cu o lună sau două. Așa că las-o pe săptămâna viitoare.

Și ora fatidică sosește.

În sălile imense ale clădirilor ministeriale, în birourile cu vedere la grădină, sub magnificele bolți aurite republicane, toată lumea își ține respirația. S-au pus în discuție tot felul de scenarii, dar polițist ori președinte, ministru ori director din administrația centrală, cu câteva minute înainte de scadență, de fier să fii și nu poate să nu ți se rupă sufletul când te gândești la explozia unei bombe care spulberă o sută și ceva de copilași de patru ani.

La ora prevăzută a exploziei, în toate birourile domnește o liniște înfrigurată; așa se simt probabil soldații înainte de primul asalt, să se termine odată cu așteptarea asta, chiar dacă mă paște moartea. Doar că ora 9:00 trece și nimic, apoi încă un sfert de oră și nimic. Jean zace încă legat de masa de fier.

Camille s-a întors în biroul lui și citește din nou și din nou cu febrilitate pagini întregi din dosar, note întocmite de Louis, mâzgălește comentarii pe tot ce-i cade sub ochi.

Ora 9:21

Birourile încep să prindă viață din nou, dar nimeni nu îndrăznește să răsufle ușurat, timpul continuă să treacă. Camille nimic, rămâne cufundat în dosar. Trece și jumătatea de oră, cabinetul ministrului este informat, prefectul a sunat de două ori, judecătorul face treișpe-paișpe ca un tânăr tată în ziua nașterii primului copil. Toată lumea se predă în fața situației evidente, ca într-o zi de armistițiu.

Jean, în schimb, transpiră.

Ochii lui până acum fixați într-un singur punct rătăcesc într-un du-te-vino de la masă la ușă și invers. Ceva nu miroase a bine.

Camille îl vizitează surâzând.

— Deci, domnul meu, treaba aia cu sfârșitul lumii, era pentru azi ori o lași pe mâine?

Pe pleoapele tânărului se scurg picături de transpirație pe care încearcă să le șteargă cu gesturi nervoase. Se mulțumește să spună:

— Nu-nțeleg...

Și pare pierdut, dar, pentru Camille care îl observă, e greu de înțeles ce simte cu adevărat. Un amestec curios de confuzie și detașare.

Bomba numărul doi n-a explodat. Asta nu înseamnă că alte bombe nu există, dar asta cel puțin e de domeniul trecutului, toată lumea e de aceeași părere.

Basin crede că a fost nefuncțională.

Ceilalți se grăbesc să o caute pe următoarea.

Interogatoriul se reia, numărătoarea inversă la fel, de la douăzeci și patru de ore înapoi.

Oare mai există o altă bombă?

Șantaj sau pericol de nivel maxim? Iată întrebarea.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că suntem prinși în cursă, e de părere Camille. Alergăm după niște bombe despre care știm că s-ar putea să nici nu explodeze...

Și are dreptate. Paradoxal, dar șantajul lui Jean devine și mai eficace datorită acestei incertitudini: lumea ezită între a alerga după niște dispozitive pe care există o șansă la un milion să le găsească și a nu reacționa deloc, a aștepta și a sta cu sufletul la gură în așteptarea unei posibile explozii, riscând să aibă pe conștiință zeci de morți pentru care n-a mișcat nimeni un deget.

S-au format două tabere.

Unii care cred că Jean Garnier n-a pus decât o bombă ca să dea credibilitate amenințării, deci nu mai e niciun pericol.

Alții care nu știu nimic sigur, care au îndoieli, care își schimbă părerea de la un moment la altul și care ar avea nevoie de o certitudine, dar n-o primesc de nicăieri.

Între cele două tabere sau, mai bine zis, în afara lor: Camille și Louis.

Ora 10:00

Marcel gardianul deschide grilajul de la intrarea în parcul Dupeyroux. Se tot uită la ceas. Ca răzbunare secretă pentru poziția lui de funcționar municipal, găsește satisfacție în a-l deschide în fiecare zi cu un minut, două de întârziere. Poarta a fost forțată la un moment dat și i-a fost imposibil să-i convingă pe cei de la serviciul tehnic să se deplaseze până acolo. A întocmit bonuri de comandă, cereri pentru lucrări publice, dar degeaba. Așa că seara se mulțumește să tragă poarta și s-o proptească doar cu o bucată de carton. Nimeni nu și-a dat seama până acum. Totuși ar fi bine dacă ar putea-o repara. În cazul în care dealerii ar observa manevra și ar invada parcul în timpul nopții, cei din zonă ar face reclamații, iar municipalitatea ar strâmba din nas, puteți fi siguri.

În momentul în care Marcel face primul tur de inspecție, pe bănci e deja lume.

Aruncă o privire într-un tufiș, de câteva săptămâni a observat că cineva a făcut acolo o gaură, dar nu găsește nimic, nicio seringă, de asta se teme cel mai tare, de seringi, pentru siguranța copiilor. Acolo e doar trapa de fier care duce la camera tehnică. Pe vremuri o verifica o dată la două–trei luni, unsprezece ani la rând, fără să găsească nicio neregularitate, apoi a lăsat-o în plata Domnului, ca să nu mai vorbim de artroza asta, de durerile de spate, de faptul că ar trebui să coboare pe scări, să meargă aplecat, nu, merci. Pe de altă parte, muncitorii din oraș coboară acolo de trei–patru ori pe an. Dacă ar fi ceva de văzut, ar vedea ei.

Marcel se întoarce brusc. Are „un ochi la spate", așa cum îi amenință adesea pe copii, ca să-i sperie. Când

vreunul dintre ei se aventurează pe o peluză interzisă, chiar dacă nu-l vede, îl simte. De data asta e o fetiță. Paznicul scoate fluierul cu o viteză incredibilă și micuța rămâne pironită locului.

Ora 10:15

Fără să-și dea seama, Camille s-a plasat undeva, în afara agitației generale.

Jean Garnier a intrat din nou pe mâna experților, Camille nu se așteaptă la nimic nou.

I-a și spus-o adjunctului:

— Afacerea Garnier ține în primul rând de Rosie.

După ce a reflectat o fracțiune de secundă, Louis i-a dat dreptate.

De la primele ore ale dimineții, cei doi continuă să verifice și să răsverifice tot ce le parvine despre Jean, transcrieri ale interogatoriilor, calendarul mișcărilor sale etc., dar se concentrează mai mult asupra dosarului mamei lui, care, sunt convinși, e cheia întregului caz. Nu că ar vedea-o în postura de instigatoare a strategiei puse la cale de fiul ei (prea sofisticată pentru ea), dar Camille nu poate s-o privească doar ca pe asasina micuței Carole. Rosie dovedește toate caracteristicile unui asasin ce acționează din impuls, fără să gândească prea mult. În seara aceea, a luat mașina într-o criză de furie care s-a agravat în timpul orelor de așteptare și, când fata și-a făcut apariția pe scuter, a văzut negru în fața ochilor, a lovit-o și a fugit. Nici măcar nu s-a gândit să ascundă mașina altundeva decât în propriul garaj.

Cel puțin în versiunea oficială.

Întreg dosarul degajă acest aer de lipsă de profesionalism. Judecătorul copleșit de dosare pe rol, polițiștii mulțumiți de arestarea rapidă, toată lumea s-a oprit la această explicație, ce a constituit de altfel și linia apărării puse la punct de doamnna avocat Depremont, o tipă fermecătoare, genul în fața căreia te lichefiezi de la prima întâlnire; care vorbește cu un ușor accent străin (german? olandez?). Camille se uită la mâna ei și îi vede verigheta, precis s-a măritat cu un francez. O față perfect triunghiulară, cu pomeți înalți și o privire verde ireală... Din momentul în care se întoarce spre tine, nu mai știi pe ce lume trăiești. Camille a chemat-o noaptea trecută. La 3 dimineața, strălucea ca o stea. Întâlnirea n-a durat mult, nu avea nimic nou de spus; și ea e de părere că fapta comisă de Rosie Garnier a fost un act mai mult instinctiv, va pleda pentru nebunie temporară. Ceea ce nu e departe de adevăr. Poate un pic inexact.

Bine, mulțumesc, doamnă avocat, i-a zis Camille și nu i-a mai pus nicio întrebare.

— Nu știe nimic în plus, i-a explicat apoi adjunctului. Și chiar dacă vom insista, se va retrage, va invoca clauza de confidențialitate avocat–client și toate celelalte porcării. Pierdere de timp, nimic altceva.

Louis își face treaba obișnuită, lansează investigații suplimentare și scoate la imprimantă zeci de pagini pe care șeful le parcurge neobosit.

Precedente locative: Rosie plătește chiria cu scrupulozitate, face asigurările necesare, starea apartamentelor în care a locuit dovedește grija pentru curățenie, ordine.

Extrase bancare: Rosie câștigă puțin, dar reușește să facă și economii, puține, dar face.

Dosare administrative: cereri repetate pentru o locuință socială, pe care n-a obținut-o niciodată, dar nu se descurajează, face cereri peste cereri.

Dosarul de la Primărie: n-a solicitat niciodată ajutor social, mândria ușor neîntemeiată a oamenilor săraci.

Dosar de angajare: nicio promovare de când s-a angajat, probabil va rămâne la baza ierarhiei până la pensie, n-a susținut niciun concurs intern, nicio cerere de mutare, caracter pur sedentar. Fără nicio ambiție...

Ora 11:00

Ca o adolescentă prinsă asupra faptului, Rosie lasă ochii în pământ, strângând buzele. Ai zice că a furat un tricou dintr-un magazin, nu că și-a încurajat fiul să plaseze șase bombe în plin Paris.

— Spune-mi, Rosie, treaba asta cu „tatăl necunoscut" l-a întristat mult pe Johnny, nu?

Se uită la el cu privirea aia bovină, fixă, sticloasă. Deschide gura.

— A, nu! o întrerupe Camille urlând. Nu mă lua cu rahaturile tale la tavă! Poate că țin în cazul lui Jean, dar aici ești la poliție, Rosie! Și poliția vrea adevărul! Ai înțeles?

Camille are sub cot lista obiectelor găsite în valiza de carton din dulapul din camera ei: almanahuri din anii 1980, *Podium*, *OK*, *Magazine*, discuri de vinilin cu Peter și Sloane (*„Besoin de rien, envie de toi"*) și Marie Myriam (*„L'oiseau et l'enfant"*) și o colecție impresionantă de poze cu Joe Dassin. Cea cu autograf pentru Rosie a fost lipită

pe un carton și ornată cu inimioare autocolante de jur împrejur.

— Nu te obosi, mai zice Camille. Lasă-mă pe mine: ai cincisprezece ani și ești însărcinată...

Și atunci Rosie comite genul de greșeală pe care n-ai voie s-o faci cu un investigator de talia lui Verhoeven.

— Trebuia să aleg între tata și el, se repede ea cu o privire de biată femeie rănită, n-aveam cum. Tata se opunea căsătoriei. El, vreau să zic tatăl lui Jean, insista, era hotărât, mi-a propus chiar să plecăm împreună, dar să-l părăsesc pe tata, nu puteam, serios. Singur de la moartea mamei...

Camille lasă să-i scape un suspin batjocoritor.

— Încetează cu prostiile, Rosie, nu te mai obosi.

Stă calm, cu brațele încrucișate și capul ușor aplecat.

— Asta să i-o spui lui Jean. Mica dramă cu tot tacâmul: un tată inflexibil, mama moartă, un logodnic îndrăgostit și, colac peste pupăză, un copil din flori. Poveste sentimentală de roman ieftin, nici n-a trebuit s-o cauți prea mult. Adevărul? Să ți-l spun eu: tipul cu care te-ai culcat, pun pariu că nici nu știi cine era.

Femeia roșește brusc.

— Oprește-mă dacă greșesc: lui Jean i-ai spus mereu că nefericitul lui tată a plecat în Australia.

Ora 12:30

Numele lui e René René. Părinți bătuți în cap. Tatăl, vameș, de-asta era un nenorocit, după părerea lui René. În prezent, are aproape șaizeci de ani, așa că s-a mai dat

pe brazdă, dar tot a rămas genul ursuz, ranchiunos, un alcoolic înrăit, genul care vorbește printre dinți.

De altfel, când se aude strigat de colegul lui („René! René, vino repede, la naiba!") el se mulțumește să mormăie: „Vin, vin, că n-o fi foc".

Coboară greoi pe treptele din metal. De-abia a obținut noua pereche de pantofi săptămâna trecută, cea pe care firma i-o datorează prin lege, în mod obligatoriu. Își notează mereu data cu scrupulozitate. Zice că nu e „genul care să se lase dus de nas". Și tocmai perechea nouă pe care tocmai a primit-o îl jenează enorm, încât îl face să se întrebe dacă nu cumva i-au dat una cu jumătate de număr mai mică. Sau poate i-a mai crescut piciorul, ceea ce e cam greu de imaginat. A încercat tot ce se putea, i-a umplut peste noapte cu ziare ude, i-a ținut în picioare fără să meargă, în fața televizorului, nimic. Îl chinuie în continuare într-un fel de nedescris.

Fiecare treaptă i se pare o tortură și tot așa ziua întreagă. Trăiască pensia.

Dar cel mai probabil n-o să mai vadă pensia, bietul René René, pentru că atunci când ajunge în camera cu instalația telecom dă nas în nas cu tovarășul lui de serviciu care fixează terorizat un proiectil de 140 de milimetri de care e atașat un cronometru ale cărui cifre pâlpâie la fiecare secundă.

Ora 14:00

Planul lui Garnier prinde contur. Bomba a fost pusă într-o incintă subterană telecom pe bulevardul Mulhouse,

la numărul 144. În timpul zilei e vorba de un bulevard destul de circulat, dar nu una dintre arterele principale. Explozia unui proiectil de 140 de milimetri ar face vreo trei morți, rezultat nesemnificativ în raport cu efortul depus.

Seara însă, pe la ora 20:00 spre exemplu, poți găsi cu ușurință șapte, opt trecători pe metrul pătrat, pentru că la numărul 144 e un cinematograf Multiplex, iar capacul de fontă de deasupra camerei subterane se află exact în locul în care lumea stă la coadă; dacă mai iei în calcul și pagubele colaterale (ferestrele imense vor exploda proiectând milioane de cioburi și de așchii din aluminiu cu o viteză halucinantă la peste cinsprezece metri distanță în toate direcțiile), poți conta pe vreo cincizeci de morți pe puțin, iar răniți chiar șaizeci, fără nicio exagerare.

Ajuns la fața locului, Basin realizează fără întârziere că bomba a fost programată pentru seară; se uită la ceas și, fără să intre în panică, dă dispoziții din punct de vedere tehnic, de izolare a perimetrului, de evacuare a zonei pe o rază de o sută de metri; ca întotdeauna în Paris, aglomerația și îmbulzeala capătă proporții impresionante.

Apoi se pune în mișcare Protecția Civilă. Artiștii.

Totul s-a desfășurat în bune condiții: evacuarea, desfășurarea forțelor de poliție, discursul menit să calmeze populația, presa ținută la distanță respectabilă și chiar comunicatul mincinos al Prefecturii care, chiar dacă inventat (o explozie la o conductă de gaz), a sunat convingător.

Cele mai multe elogii au revenit desigur geniștilor, în frunte cu Basin care a avut dreptate. Bomba fusese programată pentru orele 20:15, peste trei zile. În logica lui Garnier, vorbim de bomba numărul 5.

— Oricum n-ar fi explodat, îi explică el la telefon lui Camille. Detonatorul nu mai are substanță explozivă, iar capsa detonantă e nefuncțională.

Iată și o veste bună.

Cât despre cea proastă, începând cu ora 9:30, din momentul în care bomba de la grădiniță nu a explodat, lumea a respirat ușurată crezând că povestea cu cele șapte bombe, câte una pe zi, e doar un bluf.

Iată că tocmai s-a dovedit contrariul.

Primul dispozitiv a explodat în strada Joseph-Merlin, al doilea nu și-a făcut treaba, al cincilea a fost găsit, dar mai rămân patru.

Următorul în răstimp de douăzeci și patru de ore.

Ora 18:00

Camille s-a retras să doarmă o oră; o parte din sala de mese a fost dotată cu paturi de campanie. Agenții epuizați vin aici să se întindă puțin ca apoi să se reîntoarcă în birouri, cu ochii cârpiți de somn și trăsăturile alungite de această veghe fără sfârșit. Camille s-a întins și a adormit pe loc, dar nu s-a putut odihni. Creierul lui nu a încetat să proceseze informațiile extrase din dosarele familiei Garnier, transcrierile interogatoriilor, nume, imagini, bombe și altele pe care le credea pierdute în memorie, chipul micuțului buimăcit, cu cutia clarinetului goală, întins pe caldarâm pe strada Joseph-Merlin.

Întors la treabă, îi bate pe umăr pe Louis și fac schimb de locuri.

Louis va merge să se întindă și el puțin.

În timp ce comandantul a dormit, el a aranjat datele pe două coloane: pe dreapta Rosie; pe stânga Jean. Caută corespondențe, dar de ce natură? Nici ei nu știu. Camille citește o pagină, apoi alta; Louis și-a făcut treaba ca de obicei, nu lasă nimic la voia întâmplării și lucrează cu o viteză surprinzătoare, fără să dea senzația asta.

Pagina trei. Pagina patru. Pagina cinci.

Se oprește, merge înapoi, pune degetul pe una dintre linii.

Date din mai, anul precedent. Rosie Garnier fusese bolnavă.

În coloana din stânga observă că în perioada respectivă Jean era plecat în provincie, în Pirineii Atlantici.

Dintr-odată, îi sare tot somnul.

Se ridică și caută pe raft un raport rămas prin teancul de documente ale lui Louis, dar nu-l găsește.

— Ce căutați?

Se întoarce. E Louis. Nu dormea, a preferat să se întoarcă la lucru.

Fără nicio ezitare găsește raportul despre Alberto Ferreira. E vorba despre maistrul la care lucra Jean în acea vreme. Mort din, caută data: 24 mai. Louis intră pe net, e într-o marți.

Camille a luat deja depoziția lui Marie-Christine Hamrouche, colega și prietena lui Rosie. „(...) *Rosie se plângea o grămadă de fiul ei. (...) Se luau la harță din orice. (...) În momentul în care l-a auzit că intenționează să plece cu ea, Rosie a fost în extaz! Ca și cum ea ar fi fost cea cerută în căsătorie.*"

— În sfârșit, ceva palpabil.

Extras din procesul-verbal

M.-C. Hamrouche — Era mereu aceeași poveste. El pleca, Rosie își recăpăta forțele și el se întorcea și iar începeau să se certe. Și tot așa la nesfârșit.

Agentul — Jean Garnier părăsea des domiciliul mamei sale?

M. — C. Hamrouche — Nu, nu chiar „des". De trei sau patru ori. Îmi amintesc că acum patru sau cinci ani s-a angajat la un maistru care s-a mutat în sud și i-a propus lui să meargă cu el. Știți, băiatul era tare priceput. Mă rog, când avea chef de treabă... Pe scurt, Rosie a fost atât de fericită că și-a luat imediat concediu. A apucat-o așa dintr-odată, de ușurare. Mi-a comunicat de pe o zi pe alta. Ea care nu pleca niciodată nicăieri... De data asta s-a dus să petreacă o săptămână la o mătușă în Bretania.

Agentul — Și Jean Garnier când s-a întors?

M. — C. Hamrouche — Imediat! Bine, că de data asta a fost din cauza unei nenorociri, patronul lui a murit pe un șantier. Așa că mutarea în sud a căzut prin forța împrejurărilor.

(...)

Restul nu mai are importanță.

Camille și Louis se uită unul la celălalt.

Dacă verificările ulterioare le confirmă bănuielile, înseamnă că au prins un fir.

Va fi nevoie de cercetări mai amănunțite, care or să le ia mult timp, dar e o primă rază de lumină pe un cer în furtună care îi bântuie de două zile...

Ora 20:00

Trecere în revistă a mărturiilor, verificări, cereri suplimentare, controale... Camille n-a voit să ceară întăriri. Louis, nefiind de aceeași părere, și-a pledat cauza invocând faptul că pierd timp prețios, dar șeful i-a explicat:

— Până nu suntem siguri, n-are rost să spunem prea multe... Prefer să par plictisitor, dar nu prost.

În spatele geamului opac — o grămadă de lume. Judecătorul, doi granguri din poliție, unul de la prefectură și Celălalt care tocmai a revenit de la minister...

În sala de interogatoriu, în fața lui Jean Garnier, Camille și Louis. Pe masă, în fața primului, nimic, a celuilalt un dosar de câteva pagini ce pare inofensiv.

— Nu știu tu, Jean, dar eu am impresia că ne cunoaștem de-o viață! De fapt ești printre noi doar de vreo douăzeci și patru de ore, dar am trăit împreună atâtea chestii!...

Jean, căruia i-au fost scoase cătușele, își masează încheieturile care n-arată bine deloc. Stă jos de ore întregi și chiar dacă simte o mare nevoie să se ridice, să se întindă, nu lasă să se vadă nimic. Se mulțumește să privească masa din fața lui și să nu manifeste niciun fel de emoție. Are ochii roșii și fața pământie, umbrită de barba cu reflexii albastre în lumină. Se pare că deflagrația programată care s-a transformat în apă de ploaie l-a cam dezumflat.

— Aș putea spune că părem chiar intimi, nu? reia Camille. Totuși. Uneori ni se pare că reușim să cunoaștem bine pe cineva și în realitate! Hai s-o luăm pe mama ta, de exemplu.

Punct ochit. De când a fost prins, i s-au pus întrebări doar în legătură cu el, ce-a făcut, unde a fost și a rezistat bine, chiar nesperat de bine, dar în acest moment, fiind

vorba de mama lui, o umbră de neliniște îi trece prin ochi.

— Lui Rosie o să-i dea Dumnezeu după suflet, și totuși...

Camille se uită brusc în jurul lui, ca și cum n-ar dori să fie auzit, apoi se se apleacă spre Jean ca pentru a-i împărtăși un secret.

— După părerea mea, nu e prima dată când își face de cap... Ț†ț†...

Reacția lui Jean îi întărește convingerea că nu s-a înșelat.

Louis împinge spre Camille dosarul, pe care acesta îl deschide.

— Alberto Ferreira. Îți spune ceva? Sigur că da. Doar te-a angajat acum trei ani. Ca electrician. A, acum îți aduci aminte? Bun... Vă înțelegeați suspect de bine. Te angajează în ianuarie și în aprilie îți dă deja prime. Bine, nu mari, dar din partea unui angajator astea sunt gesturi rare. E mulțumit de tine, de felul în care lucrezi. Nu știu mare lucru despre tine ca profesionist, dar ca om pari serios. Muncitor. Scrupulos, aș putea spune! Mă rog, depinzi într-un fel de posibilitatea ca proiectilele pe care le-ai ales să fie funcționale sau nu, dar din punctul de vedere al organizării nu am nicio îndoială. Ești priceput. Dar despre ce vorbeam? A, da. Despre Alberto Ferreira. Să spunem, dragul meu Jeannot, că n-a prea avut noroc în viață, nu? Mort la nici patruzeci de ani. Ce ți-e și cu viața asta! Unde mai pui că avea niște proiecte magnifice: sud-vest, soare, mare! Cumpără o firmă care se ocupă cu instalații de aclimatizare aproape de Biarritz, decide să plece în septembrie și e atât de mulțumit de tine că te invită să pleci cu el! La Biarritz! Spune-mi Johnny, cum ți s-a părut, tu la Biarritz? Vreau să zic, te-ai descurcat? Ți-ai

găsit ușor un loc unde să stai? Pentru că văd aici (bate cu arătătorul pe o foaie din dosar) că ai plecat înainte, în recunoaștere... Cred că erai extrem de încântat, pentru că ți-ai făcut bagajele în doi timpi și trei mișcări. Rosie se poartă frumos, dar e genul care îți cam taie din avânt, recunoaște!

Jean înghite în sec. Caută neîncetat din priviri un reper pe care nu reușește să-l găsească.

— Iată-te pe pământul făgăduinței, te apuci de treabă așteptând sosirea șefului care e nevoit să mai întârzie vreo lună cu tot calabalâcul. Fatalitate, cu opt zile înainte de a părăsi Parisul, ce să vezi, Ferreira care lucrează seara pe șantierul ăla de la periferie, face un pas greșit și cade ca prostul de la etajul șapte. Adio, Biarritz și instalații de aclimatizare! Fiul risipitor e obligat să se întoarcă! Pentru că asta ai făcut, nu? Te-ai întors repejor la mămica ta. Până aici, am nimerit-o, nu, John? Bun... Imaginează-ți cât m-a mișcat mica ta escapadă. Da, da, crede-mă, patronul patron, angajatul angajat, dar ceva dădea cu virgulă! Așa că m-am apucat să cercetez. Și tot căutând eu așa... Vezi ce-nseamnă întâmplarea... Uite, de exemplu, în momentul în care bietul Alberto face ultimul salt în gol, în mod accidental fără doar și poate, Rosie, draga de ea, e în concediu. Da, recunosc, n-am văzut de la început legătura, dar ai răbdare, o să înțelegi numaidecât: imediat după plecarea ta spre Biarritz, exact a doua zi, Rosie o taie de la muncă. Prietena ei cea mai bună povestește că intenționa să-și viziteze mătușa din Bretania, doar că Rosie n-a avut niciodată vreo mătușă, nici în Bretania, nici în altă parte. Probabil se grăbește foarte tare, de nu mai are timp să facă cerere pentru concediu și pretextează că e bolnavă. Numai că, având cu totul altă treabă

decât a merge la doctor, nu-și scoate nici măcar certificat medical. Dispare timp de patru zile ca și cum n-ar da doi bani pe ce i se va întâmpla în continuare. De altfel, consecințele nu întârzie să apară: la întoarcere, primește un avertisment și i se taie patru zile din salariu. A treia zi e chiar cea a morții lui Alberto... După asta îi rămâne timp să se întoarcă la Paris, să se liniștească puțin... Bun, nu pari prea convins. Hai să-ți arăt...

Camille caută în dosar, ia o foaie, o întoarce către Jean ca el s-o poată citi, dar acesta nu e pregătit, rămâne cu capul plecat ca un animal încăpățânat care refuză să se urnească de pe loc.

— E procesul-verbal întocmit la moartea lui Alberto. Nimeni n-a reușit să înțeleagă nimic din toată povestea. E ora 9 seara! Șantierul pustiu de ceva vreme, în afară de Ferreira care continuă să lucreze, instalând cablurile electrice înainte de a se turna șapele de ciment. Face ture duble pentru că s-a săturat până-n gât, vrea să termine aici și să plece la Biarritz, de înțeles, nu? Alberto e un tip cu experiență, nu e genul care s-ar apropia de marginea pasarelei și ar cădea peste parapetul de lemn pus pentru protecție. Și totuși iată-l dându-se peste cap și strivindu-se treizeci de metri mai jos! Greu de crezut. Ceea ce se precizează și în raport. Există dubii serioase. Doar că... în lipsa martorilor, fără niciun fel de urme pe corp, fără potențiali dușmani ori moșteniri atractive... Asta e, poliția și judecătorii ajung la concluzia că e vorba despre un accident. Din cauza oboselii, a surmenajului. E normal. Totuși, căutând un pic prin mobilul lui Alberto, iată patru apeluri de la Rosie. La momentul respectiv, anchetatorii n-au văzut nimic rău în ele. Au interogat-o, dar ea le-a explicat că voia să afle noutăți despre tine și,

cum Alberto nu răspundea, a sunat de mai multe ori. În realitate cred că voia să știe unde se află, să ia legătura ori să se întâlnească cu el, altfel nu se explică insistența ei. Apelul ei e ultimul pe care l-a primit Ferreira. Ciudat, nu?

Camille se oprește brusc.

— Ia zi, dragă Jeannot, n-ai un aer prea convins. Recunosc că e cam trasă de păr, dar... (bate din palme ca și când tocmai ar fi descoperit cuadratura cercului). Apropo de păr... Jocul întâmplării, din nou. Băga-mi-aș!

Jean continuă să privească fix masa, dar chipul i-a împietrit, devenind sticlos. Camille, pe care nu pare să-l intereseze asta, găsește că are un aer îndărătnic care îi amintește grozav de Rosie. Uneori asemănările familiale pot fi de-a dreptul deprimante.

— Am zis băga-mi-aș, ce lipsă de bun-simț, scuzele mele. Voiam să zic Françoise Bouveret. Ai întâlnit-o, nu? Când? (Camille se uită în dosar, iar Louis îi arată cu arătătorul un rând anume). Așa, merci, Louis, în martie, acum patru ani.

Își scoate ochelarii și-i așază tacticos pe masă în fața lui.

— Deci, Jean, nu c-aș vrea să-ți fac vreun reproș, dar ai cam supărat-o pe draga de Rosie. Iubitica ta, micuța Bouveret, nu-ți putea fi chiar mamă (mama e numai una, nu?), dar oricum: la treizeci și opt de ani! Cu treisprezece mai mare ca tine! Vârsta nici măcar nu contează, dar nu c-aș vrea să te jignesc, cu fundul ăla de patroană de bordel și cu machiajul de carnaval (am văzut pozele) nu era chiar genul la care ar fi visat Rosie pentru singurul și adoratul ei fiu. Oricum, nu contează. Cert e că-ți dă papucii, tu pleci la Bouveret, ai nevoie de o femeie cu experiență, e normal, și, ca să poți profita din plin, trei

luni mai târziu, îți iei calabalâcul și te muți de tot la ea. Timp de două luni, totul merge bine. Am descoperit totuși ceva interesant în dosarul mamei tale. Ca urmare am căutat transcrieri ale declarațiilor martorilor, am săpat după procese-verbale, te scutesc de detalii. Trebuie să recunosc că n-ai avut nicio șansă. În timp ce voi doi vă jucați de-a îndrăgostiții și mica burgheză te învață tot felul de trucuri la care nici n-ai fi visat vreodată, ea n-are ce face și intră în baie să-și usuce părul. Ce fraieră, la treizeci și ceva de ani să facă o asemenea greșeală! Detaliu bizar, ușa apartamentului nu era complet închisă, așa că lumea a început să se întrebe dacă nu cumva fusese cineva ascuns înăuntru. Tu nu aveai niciun mobil și, în plus, puteai furniza chiar un alibi. Nici nu erai în localitate, opt colegi pot jura cu mâna pe Biblie că erai împreună cu ei pe un șantier din Poitiers. Nimeni nu-și face nicio grijă în privința lui Rosie. În acel moment nu apare încă în peisaj. Și ar trebui, înțelegi ce vreau să spun... Văd că înțelegi foarte bine. În curând va înțelege toată lumea, vom redeschide dosarul, vom relua cazul punct cu punct, dar important e că la acel moment moartea iubitei a însemnat pentru tine o nouă întoarcere la „origini". Ferreira, Bouveret, Carole... Rosie a noastră pare cam insistentă, nu?

Atmosfera a devenit apăsătoare. Camille lasă să treacă câteva momente. În spatele geamului, cei prezenți încep și ei să înțeleagă unde bate Camille. Toți își încrucișează degetele în gând.

— Mama ta e în arest preventiv pentru uciderea lui Carole. Deocamdată pare o faptă izolată și necugetată. Nu s-a mers mai departe. Cum ea nu are deloc profilul unui ucigaș în serie, ne mulțumim cu un omor într-o stare de

nebunie temporară. Dar dacă începem să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă, dacă ne punem întrebări în legătură cu motivele pe care le-a avut și dacă nimerim întrebările potrivite, raportându-ne la vechile sale „fapte de arme", lucrurile devin din ce în ce mai simple. E la fel ca în cazul bombelor, dacă vrei... E suficient să ne punem mintea la contribuție.

Camille zâmbește didactic.

— Tu pleci, ea intră în panică, te aduce înapoi, nu poate să-ți dea drumul. Încerci s-o părăsești, dar nici tu nu poți să te desprinzi cu adevărat. Știi foarte bine ce face ea pentru a te păstra aproape, doar o cunoști, dar nu vorbiți niciodată despre asta. Totuși înțelegeți prea bine ce vă unește, ce vă leagă unul de altul, acest pact tacit doar între voi doi. La început nu îndrăznești să spui prea multe. Apoi intri într-un angrenaj care o aduce pe Rosie până aici. Atunci, tu, fiul cel bun, vii după ea...

Camille se oprește, amândoi privesc în podea. Ce-ar mai fi de zis? Comisarul-șef se lasă să cadă pe scaun, epuizat. Se uită o clipă la mâinile lui Jean, acele mâini care în fața mamei lui tremurau ca frunza-n vânt.

— În concluzie, ești un fiu exemplar. Poate că ți-e și puțin frică de ea. Se întâmplă destul de des în cazul femeilor-căpcăun...

Liniște.

— Doar că, dragă Jean, a sosit momentul. Acum ori niciodată. Până acum ai făcut ceva victime, dar nimic ireparabil încă, n-ai niciun mort pe conștiință. La timpul potrivit, un avocat bun va ști să înmoaie sufletul judecătorului cu povestea clasică a unei mame abuzive. Vei trece drept victimă și nici nu va fi în întregime o minciună. Dacă încetezi acum, împuști doi iepuri dintr-odată. Te eliberezi

de Rosie, ar fi și timpul, și în plus eviți să te duci la fund împreună cu ea. Ești aici de douăzeci și patru de ore. Dacă autoritățile ar fi avut intenția să cedeze șantajului tău, ar fi făcut-o deja. N-o vor face. Și, cu dosarul pe care suntem pe cale să-l instrumentăm, Rosie va fi condamnată pe viață. Tu, pe de altă parte, ai o ultimă șansă să scapi destul de ușor. Judecătorul e gata să te primească, semnezi o înțelegere, ne zici tot ce trebuie să știm și te întorci la ale tale. Uită-te la mine, Jean.

Tânărul nici nu clipește.

— Am zis să te uiți la mine, Jean.

O spune cu o voce gravă, plină de căldură.

Jean ridică în sfârșit privirea.

— Rosie e complet sărită de pe fix, o știi doar. N-o să fie eliberată în veci, lupta asta e pierdută dinainte să înceapă. Gândește-te și la tine. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea și e foarte bine, oricine poate înțelege și va înțelege. Dar gata.

Jean dă din cap. Camille se întreabă pentru o clipă: să pluseze ori să-i lase un moment de gândire? A reușit să aprindă scânteia, așa că trebuie să meargă mai departe.

— Ești pregătit să vorbești, Jean?

Acesta face semn că da. E pregătit.

Clipește nervos, de parcă i s-ar pus un reflector în ochi.

— Bine, zice Camille. Asta e cea mai bună decizie.

Jean aprobă din nou. Comisarul-șef se așază, își scoate stiloul, închide dosarul. Va lua notițe pe pagina de gardă.

— Cu ce începem, Jean? Spune tu.

— Cu răscumpărarea.

Camille e perplex. De acolo de unde stă i se pare că poate auzi reacțiile de stupoare ale celor de dincolo de geam.

Jean Garnier nu-l lasă să se dezmeticească.

— Da, cu răscumpărarea, v-am spus că aș fi dispus să accept trei milioane. Asta era ieri. Azi vreau patru sau nimic.

Ora 20:56

Camille nu-și poate reveni. Nu mai înțelege nimic. Cum a putut să greșească atât de grav, încât să ajungă la un astfel de fiasco? Nici acum nu-i vine să creadă. Ia parte împietrit la ședința de informare, împreună cu judecătorul și cu directorul Poliției Judiciare.

Toată lumea s-a adunat în sala de conferințe, doar Celălalt, de la minister, n-a mai putut să aștepte și a ieșit pe hol. Acum vorbește în șoaptă la telefon, dând raportul superiorilor săi.

Începând cu acest moment, toată lumea își va aminti cu precizie succesiunea evenimentelor.

Cei care își vor aduce cel mai bine aminte vor fi aceia care s-au uitat la ceas, pentru că va fi exact 21:07 în momentul în care telefonul o să înceapă să sune.

Judecătorul va face un gest nervos.

Louis va face și el un pas, va ridica receptorul, va asculta, va închide, se va uita la judecător care se va întrerupe în mijlocul frazei ca să-l audă spunând:

— O explozie tocmai a distrus în totalitate o grădiniță din Orléans.

Ora 21:00

Chiar dacă deschide în mod sistematic cu un minut sau două de întârziere față de orarul oficial, lui Marcel i-ar plăcea să și închidă cu un minut sau două mai devreme. Dar treaba asta nu e niciodată posibilă. Uneori descoperă vreun cuplu de îndrăgostiți, ascuns într-un colț și, până să-i dea afară, până să iasă târșâindu-și picioarele, iată că se face 21:03. Alteori sunt tineri care ar vrea să mai rămână, veniți cu câte o halbă de bere în mână și trebuie să ducă muncă de convingere cu ei. Când în sfârșit reușește să-i gonească e deja 21:05. Asta când nu e chiar mai rău de-atât. A încercat de toate, să fluiere terminarea programului cu un sfert de oră mai devreme, chiar cu douăzeci de minute, degeaba, ora închiderii pare un blestem.

Mai puțin în seara asta. De ce? Nu se știe. E prima oară de... de foarte multă vreme, în tot cazul, pentru că nici nu-și mai poate aminti exact. Mai verifică o dată, nevenindu-i să creadă. Dar e adevărat, nici măcar nu e ora închiderii și parcul e absolut gol.

Situația i se pare atât de neverosimilă, încât îl face să se simtă neliniștit. Oare i-a scăpat ceva?

Incapabil să se abțină, mai face un tur, dar nimic, niciun suflet.

În momentul în care se hotărăște în sfârșit să închidă, punând bucata de carton ca să țină poarta, s-a făcut 21:04.

Ora 21:40

E ca și cum explozia s-a auzit până la Paris. Efervescență. Cabinetul ministrului zbârnâie, lumea își face probleme din pricina presei, a panicii care se poate declanșa, prefecții sunt în conferință. Nicio victimă, dar grădinița a sărit literalmente în aer. E deja noapte, din fericire, dar trebuie să fie pregătiți pentru edițiile de dimineață. Bine că mai au puțin timp. Chiar au nevoie, pentru că nimeni nu știe pe ce lume se află.

Serviciile de salvare sunt la fața locului, Securitatea Civilă a confirmat deja că explozia seamănă în toate privințele esențiale cu cea din strada Joseph-Merlin.

Poliția, pe de altă parte, nu poate oferi decât ipoteze.

Specialiștii sunt de părere că, atunci când a fixat ceasul declanșator, Garnier a confundat orele „9 a.m." cu „9 p.m".

Pare totuși destul de greu de crezut.

Camille se consultă cu Basin. E posibil?

— Chiar foarte posibil. În fond nu e decât un muncitor și s-au mai văzut și altele mai gogonate, te asigur. De ce crezi că există atâția amatori care-și zboară creierii cu propriile dispozitive? Ăsta e periculos ca un șarpe, dar în unele situații stângaci, așa că nu poți să știi. Cu încă patru bombe despre care nu avem niciun indiciu, dacă nu le-a reglat cu atenție, nici el nu ne mai poate ajuta.

În timp ce în jurul lor toată lumea se agită, cu telefoane care urlă din toate direcțiile, Louis se uită la Camille.

Acum câteva clipe era tensionat ca un arc. Acum s-a destins și a căzut pe gânduri, ai zice că se pregătește să plece acasă după o zi fructuoasă. De altfel se ridică,

concentrat în continuare, traversează calm biroul, iese pe hol, coboară două etaje, o ia la dreapta, trece prin fața polițistului care păzește camera unde e închis Jean și deschide ușa vecină, de la sala de observație.

Și se așază ca la spectacol.

De cealaltă parte a geamului, Pelletier de la Antitero e din nou la pupitrul de comandă, împreună cu doi polițiști. Stă în fața lui Jean, care, în picioare, cu spatele la perete și călcâiele lipite de el, cu mâinile la ceafă, dă din cap și încearcă să deschidă ochii, pe punctul de a se prăbuși în orice moment.

— Câți morți ai de gând să faci cu bombele tale? întreabă Pelletier. Câți, doar ca s-o eliberezi pe târfa aia de mă-ta?

— Câți va fi necesar... răspunde Jean.

Camille întinde brațul și oprește sonorul. Se concentrează doar pe imagini. Treaba asta cu grădinița, cu bomba programată la orele 21... N-are nicio noimă. Fapta rămâne faptă, dar el caută pe fața lui Jean ceva ce i-a scăpat până acum. Se simte încrezător după ce intuiția nu l-a înșelat în cazul lui Rosie, care poate că e doar o criminală din impuls, dar are impulsuri de felul ăsta prea dese.

Până în prezent, poliția a fost obligată de circumstanțe să ia în considerare doar o versiune a poveștii.

În ordinea dictată de logica lui Garnier.

Ca să găsească soluția trebuie să se abată de la drumul deja bătut.

Dar cum?

Camille va rămâne aproape o oră observându-l pe Jean, uitându-se la buzele lui în mișcare, la polițiștii care vin și pleacă, exercitând asupra lui o presiune extraordinară.

Nu se oprește decât pentru a citi mesajul de la Anne: *„Ai dispărut de tot ori m-ai părăsit și ai uitat să mi-o spui?"*

Ora 23:00

Camille îl ia deoparte pe Louis.

— Inspecțiile astea tehnice la camerele telecom, cu cât timp înainte sunt programate?

— Trebuie să verific, dar cred că e vorba de o planificare trimestrială...

Nici nu-l întreabă de ce.

— Poți să-mi arăți? insistă Camille, arătând spre ecranul computerului.

A treia zi

ora 1:45

— Nu, exclamă judecătorul agasat. Același răspuns l-a primit și de la șeful de divizie, chiar dacă pe un alt ton, doar îl cunoaște bine pe prietenul Verhoeven, inutil să adaugi ceva. Nu, a zis și prefectul, chiar dacă nu a părut prea surprins de propunere, considerând-o din start o aberație și răspunzând în consecință: „nu", ca și cum l-ai fi întrebat dacă vrea sare în cafea. Tipii de la Antitero nici nu mai merită întrebați...

Louis se mulțumește să-și aranjeze șuvița, se aștepta. La fel și Camille. Celălalt s-a prefăcut surprins, părând chiar că nu înțelege.

— Dacă vrem să scăpăm fără niciun mort, a repetat Camille, trebuie să-i eliberăm pe Jean și pe mama lui. Cât mai repede.

— Să-l eliberăm pe Jean Garnier? Cred că glumiți!

L-a privit pe Louis pentru prima dată cu un fel de condescendență. Când de-abia aștepți să-ți prinzi adversarul cu vreo prostie ești de-a dreptul ușurat când acesta o comite.

— Și mai ce? Nu vreți să-l și decorăm cu Legiunea de Onoare pe deasupra?

Și a plecat cu un zâmbet satisfăcut. Numai că a râde cu genul de umor mediocru, menit să umilească, nu ține cu un bărbat precum Verhoeven.

— Sunteți un imbecil!

Celălalt l-a măsurat din cap până-n picioare, dar Camille nu i-a lăsat timp să întoarcă lovitura.

— Imbecil pentru că sunteți incapabil să înțelegeți ceea ce nu vă atinge sensibilitatea. Nu-l luați pe Jean Garnier în serios pentru că îl considerați inferior, dar, în realitate, dumneavoastră sunteți cel care dă dovadă de o logică rudimentară. Vă uitați la el, dar nu-l observați cu adevărat. Nu încercați să-l înțelegeți, vă mulțumiți să-l catalogați. Jean Garnier e un tip periculos, dar nu pentru că a pus bombele. De altfel, a făcut totul ca ele să nu se soldeze cu niciun mort, doar cu răniți și pagube materiale. Dar, în ciuda acestor eforturi, nimeni nu poate garanta că toate obuzele se vor dovedi la fel de inofensive. Sunt prea multe necunoscute în joc, prea multe variabile. Schela din strada Joseph-Merlin s-ar fi putut prăbuși peste vreun trecător. La Orléans, explozia ar fi putut doborî o persoană ieșită să-și plimbe câinele... Mai devreme ori mai târziu, inevitabilul se va produce. Ca urmare, singura soluție care ne mai rămâne e să-i eliberăm pe cei doi. Doar atunci putem fi figuri. Garantat. În caz contrar, mai mult ca sigur că vor fi și morți. Decizia e a dumneavoastră. În minister, un profesionist e persoana care transmite informația mai departe. Așa că informația este transmisă în sus pe scara ierarhică. Apoi coboară. Și răspunsul e în continuare nu.

— Nu sunt convinși, trage Camille concluzia.

Îi va lua douăzeci de minute să se hotărască.

Douăzeci de minute de discuție cu Jean Garnier.

Și treizeci de secunde ca să-i spună judecătorului:

— Din acest moment, decizia este a dumneavoastră. Pe mine nu mă mai privește. Dacă nu vă deranjează, plec acasă, sunt rupt.

Ora 2:10

Parisul e pustiu, poate conduce în viteză. Camille profită de lumina verde a semaforului ca să-și scoată mobilul din buzunar. La următorul semafor scrie mesajul pentru Anne: *„Invitația pentru (cât a mai rămas din) noapte mai e valabilă?"* La a treia oprire la roșu primește răspunsul: *„Ușa e deschisă încă de ieri..."* În mod normal nu mai sunt semafoare, dar e obligat să oprească din cauza unui nou mesaj: *„Camille, vino urgent la Matignon. Să-ți trimit escortă?"*

„Draga mea, îmi pare rău, dar sunt chemat la prim-ministru..."

„E cel mai prost pretext pe care îl puteai inventa."

„Și totuși e adevărat, jur, mă îndrept într-acolo."

„O să-ți petreci noaptea cu el?"

„În mod normal nu, dar dacă mi-o cere, nu văd cum aș putea să-l refuz. E vorba de premier totuși!"

„Poți să ceri o locuință socială pentru mine? În arondismentul 7..."

„OK. Dacă îmi propune să mă culc cu el pentru asta, ce fac?"

„Dacă îți propune o locuință în 5, 6 sau 7, accepți. Dacă nu, vii încoace și al meu ești!"

„Deal."

Ora 2:30

Prim-ministrul nu e extraordinar de sexy. Am putea spune că e chiar banal. Totuși e un tip foarte politicos, extrem de civilizat; se ridică, îi strânge mâna cu căldură (*„Încântat, domnule comisar-șef"!*) și îi arată un fotoliu. În biroul imens mai sunt opt sau nouă persoane. Când Camille se hotărăște să se așeze, toată lumea ia loc. Prim-ministrul arată apoi spre magnetofonul așezat pe masa joasă din fața lui.

— Ipoteza dumneavoastră mi-a fost adusă la cunoștință, dar aș dori s-o prezentați personal.

— Până în acest moment și contrar aparențelor, Jean Garnier a făcut tot posibilul să evite moartea vreunei persoane. Pe strada Joseph-Merlin a plasat bomba în momentul în care schela era deja ridicată și a avut grijă s-o așeze la mare adâncime, într-o poziție din care nu avea cum să facă prea multe stricăciuni. La Orléans ne-a făcut să credem că a greșit ora. Așa că bomba a explodat într-un moment în care riscul de a omorî pe cineva era aproape nul. Dispozitivul numărul 5, pe care l-am găsit, n-a fost lăsat în niciun caz la voia întâmplării; calendarul verificărilor obligatorii e postat pe Internet. A ales o cameră telecom în care verificarea era programată pentru ieri, așa că ne-a rămas timp să dezamorsăm bomba fără nicio problemă. De la bun început, strategia lui a fost să ne facă doar să credem că e periculos. Până în acest moment, am avut de-a face cu trei bombe. Prima ne-a traumatizat, a doua ne-a impresionat, a treia ne-a adus în pragul catastrofei... E clar că în relația cu el e ca și cum dansăm pe un vulcan. A pus șapte, noi am găsit trei: în Joseph-Merlin, la grădinița din Orléans și în camera

tehnică de sub cinematograf; au mai rămas patru. Suntem siguri că acestea vor exploda săptămâna următoare. Pun pariu că nu a intenționat să facă victime, dar chiar dacă am dreptate, nimeni nu poate garanta că șansa o să fie de partea noastră la nesfârșit. Depinde de felul în care a lucrat, de materialele pe care le-a folosit, de calculele empirice pe care le-a făcut. Da, e foarte organizat, descurcăreț, dar rămâne un amator. Și dacă a făcut vreo greșeală, o s-o plătim scump. Prețul e prea mare.

Ezită doar o clipă, apoi bate cuiul și mai adânc.

— Oricât de curios ar părea, domnule prim-ministru, Garnier nu e un asasin.

Liniște.

— Dar în opinia mea, va deveni, chiar dacă fără voie. Mai devreme ori mai târziu, ceva va merge prost, inevitabil. Și-atunci vom avea morți.

Prim-ministrul strânge din buze în semn de aprobare.

— Și în acel moment, adaugă Camille, n-o să mai putem da vina pe nimeni altcineva. Atâta timp cât am fost preveniți.

Apoi se apleacă spre magnetofon și îi dă drumul fără să ceară voie nimănui.

— Nu (e vocea lui Jean), nu s-a-ntâmplat chiar așa...

Camille apasă butonul pentru derulare înainte și apoi din nou ON.

— *În legătură cu primele bombe, aveți dreptate,* zice Jean. *N-am intenționat să omor pe nimeni. Cât despre ultima...*

— *Explică-mi...*

— *Vedeți dumneavoastră, ultima bombă trebuie să explodeze, în cazul în care celelalte nu și-au făcut treaba. Ca o poliță de asigurare. În acel moment n-aș mai avea nimic de pierdut. Așa că, în cazul ei am programat ceva... cu adevărat periculos.*

Liniște.

— *Devastator... Vă asigur, domnule comisar-șef, trebuie să mă credeți.*

Oprește aparatul.

— Și ce propuneți? întreabă un tip în costum, pe care Camille nu-l cunoaște.

— Să-i eliberăm, pe el și pe mama lui, în schimbul bombelor rămase. Nu cred că vor ajunge departe...

Să-i eliberăm. Opoziția e palpabilă. Nu vor ajunge departe, ce vrea să spună cu asta? Cei nouă funcționari se uită unul la altul, sceptici, nu prea văd ce vrea să spună și ce are în cap polițistul ăsta de-o șchioapă. Exact în acest moment Camille dă lovitura de grație.

— Cu ultimul obuz, Garnier va produce pagube considerabile. Poate că vreunul dintre dumneavoastră va reuși să explice presei și publicului primele două explozii și pe cea care se anunță a fi dezastruoasă, dar nu va fi prea ușor.

— Domnule comisar-șef, intervine prim-ministrul cu un zâmbet sincer pe față, vreți să ne lăsați singuri câteva minute?

Camille se așază într-o anticameră de patru ori mai mare decât apartamentul lui. Își deschide mobilul. Mesaj de la Anne:

„Deci ??? Cum merge cu locuința socială?"

„Nu pot să spun încă. E în baie, se aranjează..."

„Ești sigur că va fi în arondismentul 7 ???"

„Zice că depinde de prestația mea."

„Sper că ești în formă!"

„Ai văzut ce oră e ???"

„Aceeași ca și la mine, iar eu sunt FOARTE în formă."

„O să mă străduiesc și..."

— Domnule comisar-șef?

Camille înalță capul.

— Vă cheamă domnul prim-ministru...

Ora 4:00

— Tot ce-am putut obține pentru tine, Jean, e să ne indici locația bombelor chiar înainte de decolare. În niciun caz nu putem aștepta până ajungi în Australia. Asta sau nimic. Dacă nu accepți, nu pot să te mai ajut cu nimic, va trebui să vorbești cu altcineva.

Jean a reflectat îndelung, apoi:

— Nu, la trei ore după decolare.

— Imposibil, Jean! Ai obținut ce voiai, dar nu poți să pui tu toate condițiile.

Vor mai trece încă douăzeci de minute până când vor ajunge la un acord. Jean le va da locațiile în momentul decolării.

— Dacă mesajul tău nu ne parvine în momentul decolării, pilotul va face cale întoarsă și vă va depune pe aeroport, pe tine și pe draga ta mamă, clar?

Mare mirare că Jean e de acord cu asemenea condiții. El, care a programat totul ca un maestru, să cadă într-o astfel de capcană! Nici măcar nu se împotrivește prea tare:

— Și cine-mi garantează că, odată mesajul trimis, avionul nu se va întoarce oricum?

În timpul discuțiilor, vocea lui Camille a devenit din ce în ce mai răgușită. Ai putea crede că e din cauza oboselii, dar, în realitate, e vorba de tristețe. Închipuie-ți. Discuți cu un condamnat la moarte și trebuie să te comporți ca și cum are toată viața înainte...

— Nimeni n-are niciun interes să te țină pe-aici, explică el calm. Va trebui să te arestăm în mod oficial, să instrumentăm cazul, să-l înaintăm justiției. Apoi vom fi obligați să recunoaștem că am mințit în legătură cu cele două explozii produse în spațiul public. O să trecem drept niște fraieri care negociază cu un nenorocit ca tine două milioane din taxele plătite de cetățenii onești și un bilet pentru o țară de la capătul lumii sub o identitate falsă fabricată de statul francez însuși!

Și iată că Jean pune botul. Incredibil!

În jurul lui, toată lumea gândește: „Ce fraier!" Amatorii produc întotdeauna o astfel de impresie asupra experților. Niște îngrămădiți.

Mai trece o oră în care se preface a discuta cu Jean toate detaliile alea fără importanță, menite să dea credibilitate înțelegerii încheiate.

În realitate, Pelletier i-a explicat lui Camille:

— Jean trimite mesajul cu locațiile bombelor prin intermediul echipajului, noi le verificăm... și după aceea, hat.

Ascultându-l, pare extrem de simplu.

Camille e tentat să-l întrebe dacă îl crede și pe el la fel de fraier. Pentru că, în mod evident, lucrurile nu se vor petrece chiar așa. E clar că specialiștii de la echipele de intervenție nu se vor încurca în detalii, nimeni n-are niciun interes să facă din Jean un martir.

Chiar și așa, dacă, din nefericire Jean va întârzia, de exemplu vreo oră cu transmiterea mesajului, vor fi obligați să-l aresteze în spațiul aerian al altui stat, ceea ce ar complica semnificativ lucrurile.

Specialiștii dau asigurări că echipa care va urca la bord va putea să-i rețină fără probleme, în momentul în

care i se va da undă verde. S-au luat deja toate măsurile de precauție. Camille presupune că vor exista agenți sub acoperire care vor ocupa locurile din fața și din spatele celor doi și că vreo doi–trei dintre ei, deghizați în stewarzi, vor veni în ajutorul personalului navigant... Dacă Jean își respectă partea lui din înțelegere, probabil că va fi strangulat în mod discret, chiar înainte ca avionul să se ridice de la sol. Oricum nu va fi ceva prea frumos. Discret și eficace, mortal în câteva secunde. La fel și cu Rosie. Apoi, avionul va frâna, se va opri, o mașină va parca sub burta lui, comandantul va informa calm pasagerii că e vorba despre o defecțiune tehnică, ca să nu producă panică. Totuși vreo doi pasageri se simt rău. Se deschide una dintre uși, cadavrele sunt evacuate și gata, ceilalți pot pleca. Nicio persoană de la bord nu va înțelege despre ce a fost vorba și, oricum, nici nu e asta principala preocupare a autorităților. Cel mai important va fi să debarce cadavrele în niște sicrie drăguțe, gata pregătite pentru această ocazie.

Într-un scenariu mai sumbru, dacă Jean va întârzia cu mesajul, se va recurge la altă variantă: avionul se va întoarce și toate culoarele de zbor vor fi evacuate și pregătite să-l primească înapoi.

Mă rog, văzând și făcând, își spune Camille.

De altfel, începând cu primul act al acestei piese sinistre, nimic n-a mers așa cum ar fi trebuit. De aceea nici nu-i trece prin cap că povestea se va desfășura în continuare exact cum se așteaptă toată lumea.

Pentru moment se mulțumește să organizeze, să facă planuri, să negocieze și, cum celula de criză e formată din reprezentanți ai mai multor instituții, tot el primește și propunerile colegilor și instrucțiunile de la vârf.

Jean nici nu s-a obosit să controleze cele două valize, cu hainele lui și ale lui Rosie care le-au fost aduse de-acasă.

— Nu vrei să verifici? întreabă Camille.

Tânărul știe prea bine că în ele sunt ascunse dispozitive de urmărire.

— N-are importanță, se mulțumește să spună în timp ce le închide.

Banii îi suscită mai mult interesul. Negocierea s-a oprit la două milioane. O valiză plină cu teancuri groase de bani îl poate emoționa și pe cel mai blazat dintre oameni.

La final i se înmânează pașapoartele. Le deschide, dă din cap.

Va deveni Pierre Mouton. Rosie va fi Françoise Lemercier; nu-i convine deloc:

— Mouton[10] mi se pare ridicol.

Camille e și el de părere că a boteza Mouton un tip trimis la moarte e destul de macabru.

— Accepți sau nu, treaba ta.

Acceptă.

Apoi se uită la biletele de avion.

— Pot să le verific?

I se arată un computer. Te-ai aștepta să fie un geniu al informaticii, dar nu e deloc așa, tastează foarte încet, concentrat.

Verifică zborul. Și rezervările.

Pare ușurat.

[10] Oaie, miel, sacrificiu — în limba franceză.

Ora 4:30

În sfârșit apare și Rosie.

Are fața destinsă, odihnită, pare altă femeie.

De cum îl zărește pe Jean, se repede să-l îmbrățișeze, dar acesta rămâne de piatră, cu mâinile pe lângă corp și privirea fixată în gol. Pe Rosie pare să n-o deranjeze, bine că e alături de dragul ei băiat.

Când se hotărăște să se desprindă, el abia o privește. Sunt lăsați singuri în cameră ca să se schimbe pentru plecare.

Camerele de supraveghere îi surprind la trei metri unul de altul, ca și cum s-ar afla în lumi diferite. Jean se îmbracă încruntat, concentrat la ce are de făcut. Rosie nu se poate abține să-i arunce priviri pline de adorație.

Când polițiștii intră din nou în cameră, ea îi privește ca pe niște bieți elevi, care mai au multe de învățat.

Camille îi întinde un telefon mobil.

— De pe acest aparat o să ne trimiți mesajul, *înainte* de decolare, așa cum am stabilit, îi mai amintește încă o dată. Detaliat, cu locațiile exacte. Bombele rămase sunt toate în Paris?

— Toate, confirmă Jean.

— Bine. Singurul număr din memorie e al meu. Poți să mă suni oricând înainte de decolare, pentru orice. Așa cum ai cerut, o să comunici doar cu mine, cu nimeni altcineva.

— În regulă.

— Decolarea către Sydney la 5:45. Clar?

Tânărul face semn că da.

În realitate, e chiar demn de milă.

Chiar dacă e un atentator cu bombă și s-a jucat cu viața a sute de persoane, acest tânăr, agent secret în mizerie, care mai crede încă în serialele polițiste, nu poate să nu te emoționeze. Naivitatea lui e chiar impresionantă. O să facă ce are de făcut, dar nu fără o ușoară strângere de inimă. Din momentul în care a acceptat târgul, lucrurile s-au petrecut cam prea ușor.

Camille se așteaptă la orice.

În timp ce mama și fiul se îmbrățișau, a pus chiar pariu cu Louis:

— Cum așa, a întrebat acesta, ce crezi că se poate întâmpla?

N-ar putea spune exact. Doar că e aproape sigur. Lucrurile nu vor sta așa cum se așteaptă ei.

— Ceva ne scapă...

Fiind în mai, la ora asta începe deja să se lumineze. Prin fereastra deschisă, Camille respiră aerul Parisului, nepoluat încă de gazele de eșapament.

Jos, îl vede pe Jean ieșind, cu Rosie alături, amândoi cu valizele în mână.

Jean refuză să se urce în mașina care așteaptă, un agent începe să se agite, discuție agitată, dar tânărul nu se lasă înduplecat și oprește un taxi. Agentul rămâne cu buzele umflate.

Camille închide ochii, oripilat.

Totuși, taxiul trebuie să fie unul trimis de poliție, șoferul pare autentic.

Jean nici nu-i lasă acestuia timp să coboare, deschide portbagajul și bagă valizele, îi face semn lui Rosie să urce și mașina demarează.

La drum, dacă trebuie, trebuie...

Camille îmbracă vesta, coboară scările și sare în mașina numărul 1.

Ora 5:00

În mașină se aud deja vocile celor din dispozitivul de urmărire.

— Mouton, e-n fața noastră-n stânga. 34 preia...

— 34 preluat. Mouton la ora 13.

Taxiul rulează pe străzile Parisului, urmărit de o cohortă invizibilă de aproape cincisprezece persoane, cu mașini, camionete, motociclete...

E ca fantoma unui convoi mortuar.

Microfonul plasat în taxi nu captează decât tăcerea pasagerilor. Camille și-o imaginează pe Rosie ghemuită lângă fiul ei, ținându-i mâna cu febrilitate, iar pe el indiferent, cu privirea întoarsă spre geam, contemplând Parisul...

Comisarul-șef tocmai urmărește pe GPS traseul taxiului, când aude vocea lui Jean:

— Ia-o la dreapta.

Șoferul se preface că n-a înțeles. Profesionist fiind, încearcă să câștige timp, trecând prin dreptul străzii indicate de tânăr.

— Dar nu e ăsta drumul spre aeroport, domnule...

— Nicio problemă, zice Jean. Ia-o pe următoarea.

Are o voce hotărâtă, dar calmă. Șoferul semnalizează la dreapta și intră pe bulevard.

— Aici 34 — Mouton spre vest...

— Bine, recepționat...

Echipele de supraveghere nu intră încă în panică, dar, oricum, ceva nu e în regulă.

Camille simte cu un fior pe șira spinării că momentul decisiv a sosit.

Aproape.

Nu chiar acum, dar e foarte aproape.

Bineînțeles că nu e drumul spre aeroport.

Jean pregătește o ultimă lovitură de maestru, mai mult ca sigur.

— Mouton o ia la dreapta.

— Mouton pe strada Plantagenet.

Mouton la dracu' în praznic, își spune Camille. În curând vor afla câte parale face planul pus la punct de experți.

Ora 5:15

Urmând instrucțiunile lui Garnier, taxiul a virat încă o dată la dreapta și rulează acum în direcția opusă aeroportului Charles de Gaulle, spre sud.

Pe stațiile de emisie-recepție vocile se precipită, ce dracu' face nebunul ăla. Mobilul lui Camille sună din douăzeci în douăzeci de secunde și el respinge apelurile. Rahat.

El însuși e extrem de tensionat.

Ce mama naibii facem, am ieșit la plimbare?

Echipajele îi cer instrucțiuni.

— Îi urmărim și vedem ce se întâmplă.

Taxiul virează când într-o parte, când în alta. Jean dă indicații.

— La semafor la dreapta... Prima la stânga.

Șoferul se preface indignat:

— Nu înțeleg unde vreți s-ajungeți. O să pierdeți avionul, domnule...

E codul prin care cere instrucțiuni. Camille nici măcar nu se preface că ar avea controlul situației, se lasă dus de val, ce altceva poate face?

Jean pare să știe exact unde vrea să ajungă și asta neliniștește pe toată lumea.

El știe, noi nu.

Și deodată, taxiul se oprește în sfârșit în fața porții parcului Dupeyroux, un pătrat uriaș, înconjurat de clădiri de locuințe. Cele trei străzi care îl mărginesc sunt pline de felinare care răspândesc o lumină blândă, galben-albăstruie. Mașina lui Camille trece în viteză pe lângă taxi, face dreapta și oprește. Toată lumea așteaptă instrucțiuni. Toate echipajele sunt în așteptare. Timpul trece dureros de încet.

Vocea lui Jean spunându-i șoferului:

— Așteaptă aici.

Camera de luat vederi a unei mașini de urmărire îi surprinde pe cei doi ieșind din taxi, li se pot distinge siluetele oprindu-se în fața porții, iar prin microfonul ascuns în pardesiu se aude vocea îngrijorată a lui Rosie:

— De ce am oprit aici, Jean?

Răspunsul nu se înțelege, sau poate că nici n-a fost dat.

Jean trage de poarta cu grilaj care se deschide fără zgomot. Bucata de carton pusă de Marcel cade la pământ. Jean nu face efortul de a o mai ridica, așa cum probabil făcuse de atâtea ori înainte.

Camille a ieșit în grabă din mașină și a început dintr-odată să alerge.

În câteva secunde, iată-l în fața porții. Tocmai a urlat un ordin tuturor echipajelor, să nu facă nicio mișcare. Zarurile au fost aruncate. Câte bombe urmează să explodeze? Unde și când?

Rosie și Jean dispar deja în întunericul parcului, întretăiat ici-colo de raze aurii de lumină. În momentul în care Camille reușește să intre și el, cei doi se opresc în fața locului de joacă. Jean pleacă de lângă Rosie, face câțiva pași și dispare.

Secundele se scurg greu, cu o încetineală de bombă cu întârziere. Camille ezită să se apropie, dar nu mai e nevoie, căci iată-l pe Jean care se întoarce. Iese dintr-un tufiș, cu un mobil în mână și se întoarce spre Camille.

Timpul pare să încremenească.

În lumina palidă a copacilor, Rosie, care strânge în mâini poșeta demodată, de fată bătrână, lângă ea Jean, fiul ei cel înalt, cu telefonul în mână, privind spre comisarul-șef Verhoeven, și Camille, încremenit pe loc, întrebându-se ce urmează.

Și atunci Jean se apleacă spre telefon și aproape instantaneu din aparat se aude o melodie. Tânărul dă sonorul pe speaker.

Camille ciulește urechea și apoi îl vede pe Jean întinzând mâna cu palma în sus spre Rosie, ca și cum ar invita-o la dans, și da, e vorba chiar de un dans, Jean și Rosie sunt unul în brațele celuilalt.

Dansează. Ea îl privește cu ochi de îndrăgostită, el o fixează, privind în gol, dar o strânge tare, foarte tare lângă el... Nu apucă să se învârtă decât de vreo două–trei ori, și el bagă mâna în vestă, valsând în continuare.

Camille recunoaște în sfârșit cântecul, o melodie cântată de Gilbert Bécaud:

Ne iubeam ca nimeni alții.
Ce frumos abandon, Rosie și John,
Dar viața e viață. Și viața...

În ritmul muzicii, Jean s-a întors cu fața la Verhoeven.

Pe deasupra capului ei, care e mult mai mică și pare parcă mai subțire și mai fragilă, ca un copil, privește fix spre Camille și acesta își simte mobilul vibrând.

Și-l smulge în grabă din buzunar.

E un mesaj de la Jean:

„Nu mai e nicio bombă. Mulțumesc pentru tot".

Ridică privirea spre cei doi și îi revin în minte cuvintele lui Basin:

— Pentru declanșarea unei bombe, poți folosi orice dispozitiv care produce un impuls, un telefon mobil...

Camille se aruncă la pământ exact în momentul în care bomba explodează sub picioarele dansatorilor.

Suflul extrem de puternic îl lovește drept în piept și-l proiectează în spate, rostogolindu-l pe aleea de pământ.

Zgomotul produs de explozie e asurzitor, simți că ți-ar putea ieși ochii din cap. Geamurile clădirilor din jur sar în aer și imediat se aude vacarmul torentului de cioburi pe caldarâm. Locul de joacă a dispărut, înlocuit de un crater de trei metri lățime pe un metru adâncime.

Louis apare în fugă, se repede la Camille.

Întins pe alee, nemișcat, cu un obraz lipit de pământ și ochii holbați, comisarul-șef are pe fața plină de sânge o expresie de băiețel buimac.

La câțiva metri de ei, copacii din parc au izbucnit în flăcări.

Pierre Lemaitre s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură. Romanele sale noir au mare succes de public și de critică, și au fost distinse cu numeroase premii: Travail soigné (Irène) – Prix Cognac 2006, Robe de marié (Meilleur Polar Francophone 2009), Cadres noirs (Prix Le Point du Polar européen 2010). La revedere acolo sus (Editura Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013 și va fi ecranizat în 2017.

La Editura Trei au apărut toate cele trei romane din seria Verhœven: Irène, Alex (International Dagger Award 2013) și Camille (International Dagger Award 2015). Romanele lui Pierre Lemaitre sunt traduse în peste 15 limbi și câteva dintre ele sunt în curs de ecranizare.

PIERRE
LEMAITRE

CRIME

Jean Garnier nu mai are nimic de pierdut: mama sa e la închisoare, iubita sa a murit într-un accident, iar el a rămas fără slujbă.
Ca să-și strige disperarea către lumea întreagă, Jean pune la cale un plan malefic.
Șapte dispozitive explozive, ascunse în diverse locuri din Paris, sunt programate să explodeze câte unul la 24 de ore.

După ce prima bombă explodează, Jean se predă poliției, cu o singură pretenție: autoritățile îi eliberează mama sau exploziile vor continua.

Comisarul-șef Camille Verhœven se află în fața celei mai importante dileme din cariera sa: este Jean Garnier o amenințare serioasă sau doar un individ care se dă în spectacol?
Însă fiecare minut care trece poate costa sute de vieți.

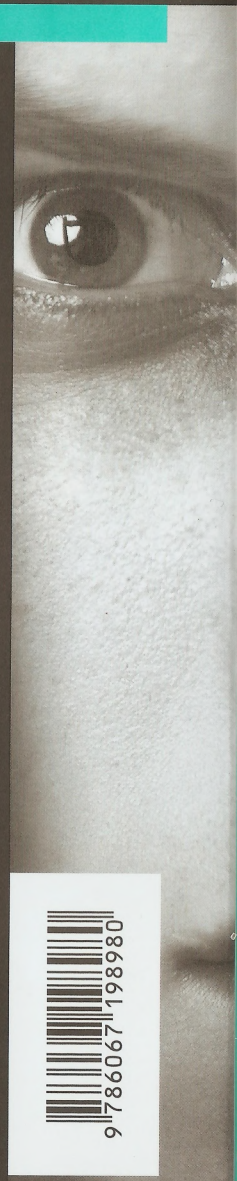

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-898-0

9 786067 198980